

Robert Klark Graham nyomán:

Az ember jövője

(Fordította: Lőrincz-Véger Gábor)

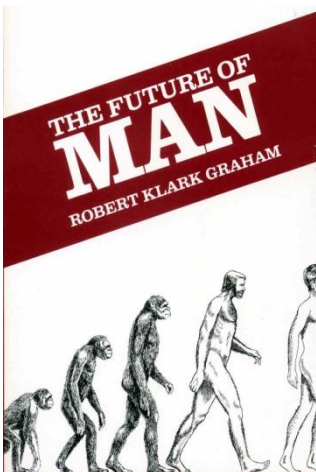
A szerzőről

Az 1980-as évek elején az egész világ az amerikai Robert Klark Graham (1906-1997) nevétől volt hangos, mikor köztudott lett, hogy spermabankot létesített Nobel-díjasok számára. Mindezen nagy publicitás közepette kevés figyelem irányult Graham korábbi eredményeire. Alig került megemlítésre, hogy ő volt az, aki kifejlesztette és elsőként gyártotta a könnyű, törésmentes műanyag szemüveglencsét. Ma a gyengén látók százmilliói a Robert Graham által kifejlesztett lencséken keresztül szemlélik a világot.

Azonban Graham több volt, mint egy tehetséges optikus (mely tevékenységéért Németországban Herschel-díjjal tüntették ki). A *Who's Who in the World* kiadvány által felsorolt 1600 jelentős személyiség között Graham olyan szerzőként, filozófusként is említést nyer, akit éppúgy érdekelt az emberi lét jobbításának szándéka, mint az emberi látás javítása.

A könyvről

Az ember jövője azt a fokozatos fejlődést követi nyomon, amely az embert a föld legintelligensebb és legdominánsabb élőlényévé tette. Azonban értelmi képességeinek fejlődése nem tartott és nem tart lépést anyagi fejlődésével. A bolygónkon élő népeknek legalább a fele nem élné túl azt a szigorú kiválasztódási folyamatot, amelyben a korai embernek része volt.

A szerző különböző módokat javasol az átlagos emberi intelligencia hanyatlása által kiváltotta bajok orvoslására. Ezek magukba foglalják a kevésbé intelligens egyedek születésszámának korlátozását és a kiváló értelmi képességekkel rendelkezők számának erőteljes növelését annak érdekében, hogy megbirkózhassunk a világ szaporodó problémáival. A szerző tanácsai stabilitást és megszámlálhatatlan előnyt nyújtanának az egész emberiség számára.

Mivel Graham műve 1981-ben íródott, bizonyos azóta bekövetkezett politikai eseményekről nem lehetett tudomása. Elsősorban a politikai tárgyú fejezetekben kellett emiatt kiegészítéseket eszközölni illetve egyes részeket elhagyni. Ezek a módosítások azonban semmilyen módon nem befolyásolják a mű alapvető téziseit, sőt, erősítik azokat.

A mai olvasó számára döbbenetes élmény annak megtapasztalása, hogy a szerző által leírtak napjainkra egyre kínzóbb aktualitással bírnak: lesz-e valóban jövője az embernek?

Zsákmányból vadász

Az ember fán élő ősei korok legintelligensebb élőlényei közé tartoztak.

Mikor ezen lények végül lejöttek a fáról és teljesen felegyenesedve jártak, szabaddá vált kezeiket értelmük vezérelte cselekedetekre használva, kezdetét vette a Természet magasabb intelligencia felé vezető legsikeresebb evolúciós története.

Elődeink könnyű zsákmánynak bizonyultak a nagytestű ragadozókkal szemben, melyek nappal vadászták, éjjel meglepték őket, miközben tisztásokon vagy barlangokban húzták meg magukat. Erőben, vadságban vagy gyorsaságban nem vehették fel a versenyt támadóikkal. Karjukon kívül csak összetett agyműködésükben bízhattak, azaz vagy gondolkodtak, vagy elpusztultak. Megszámlálhatatlan évezreden keresztül legtöbbjük korai, erőszakos halált halt. Minden generációban csupán keveseknek sikerült kedvező véletlen és tehetség révén túljárni ellenségeik eszén. E szerencsések elég ideig éltek ahhoz, hogy utódaikat világra hozzák és felneveljék. Az elővigyázatlan, ügyetlen vagy együgyű korán eltávozott. Utódaik, ha voltak egyáltalán, éhen pusztultak vagy ragadozók martalékává váltak.

A természetes kiválasztódás az ember korai megjelenési formáiban kíméletlenül hatékonyak bizonyult. Talán nem volt olyan létező élőlény, amely a selejteződés ilyen szigorú és elhúzódó időszakát élte volna át. Mégis, itt-ott kis csoportoknak sikerült túlélni, mivel elég intelligensek voltak ahhoz, hogy védelmükre husángokat, köveket és furkósbotokat használjanak. Habár ezek az eszközök durvák és kezdetlegesek, mégis fegyverek voltak, és birtoklóik azon első lények közé tartoztak, akik anélkül tudtak ölni, hogy ellenfeleikkel közvetlen kapcsolatba kerültek volna.

"Ahogy a nagy vadállatok nagyobbakká, gyorsabbá vagy ijesztőbbé lettek, úgy vált az ember egyre figyelmesebbé, egyre eredményesebbé a tömeg és erő ellenében, rájött, miként menekülhet el a veszély elől, és ahogy nőtt a kihívás, úgy nőtt agyának kapacitása; a lemaradókat mindkét oldal maga mögött hagyta a jövőért folytatott versenyben." (Norman J. Berrill: *Man's Emerging Mind*, 1955)

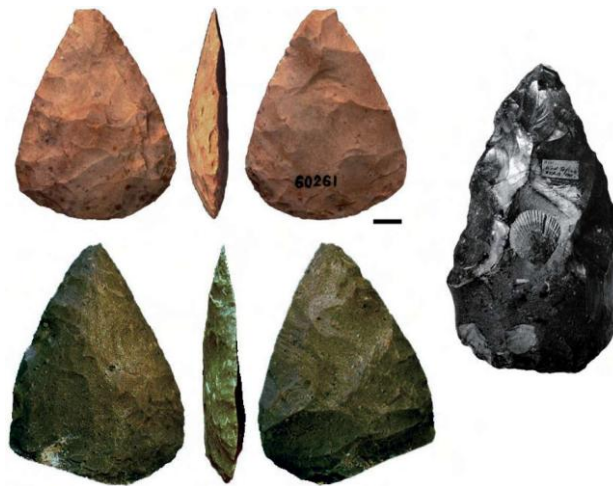
Az ember agyának fejlődését az évszázadok folyamán az egyre nagyobb koponyaméreték jellemezték. Annak érdekében, hogy megítélhessük az eszközök és fegyverek tökéletesedésének folyamatát, amely a feltalálók intelligenciaszintjének növekedésével állt párhuzamban, nézzük meg, hogyan működött a természetes kiválasztódás, melynek eredményeképpen az emberi agy mérete megduplázódott.

Korai szerszámok

Némely ehető dió túl kemény ahhoz, hogy akár egy barlanglakó széttörhesse a fogaival. Ennek megfelelően a korai ember nem sokat tudott kezdeni vele, egészen addig, míg a kor egyik zsenije nem jött rá arra, hogy minden dió

megnyitható, ha kőre helyezik és egy másik kővel erősen ráütnek. Ezen újító családja bőségebb táplálékhoz jutott.

Talán évszázadokkal később, miközben valaki két kővel diót tört, az egyik kő eltörött és a letört perem megvágta a kezét. Eddig az történt, hogy hasonló helyzetben a törött követ eldobták és a vágott sebet ápták. De ez az ember gondolkodni kezdett. Mivel a kő pereme áthatolt a bőrén és vérzést okozott, hasonlóképpen áthatolhat az általa elejtett kis állatok irháján is, és így könnyebben hozzájuthat azok húsához. Feltalálták az első kést! Ez az ember és a körülötte élők, valamint akik elég intelligensek voltak az utánpótláshoz, számszerűleg is sokasodtak. Olyan vágóeszközhöz jutottak, amely lehetővé tette számukra, hogy rövidebb idő alatt nyúzzák meg az állatot és egyék meg annak húsát, így több idejük maradt a vadászatra. E kivételes férfiú leszármazottai egyre ügyesebbekké váltak kemény kővel élesebb szerszámokká és fegyverekké való törésében és pattintásában. A természetes kiválasztódás, amely a jobb kést készítőket részesítette előnyben, több százezernyi éven át folytatódott.

Évszázadokkal később egy ifjú apa, családjának ételt keresve, hosszú, egyenes botra lelt, melynek az egyik vége szilánkosra tört. Ezt kiálló, éles hegyé farigcsálta, élesebbé, mint azon botoké, melyekkel az asszonyok a gyökereket ásták ki a földből. Emlékezett egy éjszakára gyerekkorából, mikor egy hatalmas ragadozó támadta meg a tábort és végzett a hűgával. Most, mikor neki magának is kis gyermekei voltak, ez a régi eset élénken élt emlékezetében. Nem olyan régen friss párducnyomokat látott. Tőlük nem messze egy családot ért támadás és az anyát elragadta a vadállat. Világosodó értelme azt sugallta számára, hogy az éles hegyű bot jobb fegyver lehet a nagymacskák ellen, mint az eddig használt husángok. Ettől kezdve a hosszú botot magával hordta, még ha ki is nevettek miatta, mondván, asszonyoknak való eszköz.

Aztán egy éjszaka halk neszt hallott. Annyi ideje maradt még, hogy családját gyorsan figyelmeztesse, majd hirtelen egy elmosódott árnyék repült feléje a sötétben. Térdre ereszkedve a hosszú bot hegyes végét a fenevad felé fordította. Az ráugrott, dühödten felé karmolt, aztán elmenekült! Az állat olyan erősen csapódott neki a botnak, hogy annak a másik, tompa vége mélyen benyomódott a talajba.

Másnap reggel a vérnyomokat követve megtalálta a párduc tetemét: a szúrt seb végzett vele. A hosszú, hegyes bot megmentette az életét. Hasonló helyzetben egy kevésbé találékony, csak husáanggal felfegyverzett ember, odaveszett volna.

Ettől kezdve ő és fiai hegyesre faragott botokat vittek magukkal, ha nagy ragadozók ólálkodtak a közelben. Az előrelátás, melyet genetikailag átörökítettek leszármazottaiknak, olyan új fegyvert adott a kezükbe, melyet gyilkos hatékonysággal fordíthattak természetes ellenségeik ellen.

Talán néhány generációval később a hegyes végű bot éles elméjű feltalálójának leszármazottja egybekelt annak az embernek a lányával, aki úgy gondolta, hogy a fák gyümölcsseit, az alsó ágakon élő kisebb állatokat odahajított husáanggal el lehet találni, amivel plusz élelemhez juthat.

Az a férfi, aki tudta, hogy miként védje meg családját a ragadozóktól, megtanulta asszonyától a kiegészítő élelemszerzés új módját. Ifjú családjuk szépen boldogult, és egyik-másik gyermekük, mindkét szülő jó szellemi képességét megörökölve, még azokénál is magasabb rendű intelligenciával bírt.

A husángokat hegyes végű botokkal és metsző élű kövekkel kiegészítve az ember már nem volt többé véletlenszerű élelemgyűjtő. A zsákmány vadásszá lett. És éhínség idején, mikor véres küzdelmek folytak az élelemért, a hegyes végű botokkal felfegyverzetek halálos pontossággal végeztek a többiekkel. Szükséghelyzetekben az éles kőkések és dárdák dupla túlélési esélyt nyújtottak. De a legnagyobb nyereséget az egyre élesedő elme jelentette.

"Bármennyire is tökéletlenek ismereteink az ember eredetéről, alig van kétség afelől, hogy az agy kapacitásának, az intelligenciának a fejlődése döntő tényező volt abban az evolúciós folyamatban, amely annak a fajnak a megjelenésében csúcspontot ért el, melyhez mi is tartozunk. A természetes kiválasztódás eredőjeként következett be az agy fejlődése, hihetetlen alkalmazkodóképességet biztosítva tulajdonosának. Nyilvánvaló, hogy az embert a szürkeállomány, és nem a testi ereje, tette a legsikeresebb biológiai fajjává, melyet az élővilág eddig létrehozott." (Theodosius G. Dobzhansky: *Evolution, Genetics and Man*, 1955)

Nyelv

Az emberi agy fejlődésével párhuzamosan a gyakran érthetetlen hadarás és kiáltozó hangok egyre inkább értelmet nyertek. Az ősember eleinte csak az ellenség közeledtére figyelmeztető hangok kibocsátására volt képes, majd ez egyre több hanggal bővült. Megtanulta, hogyan hívja vadásztársait vad üldözésére; hogyan kérje családtagjai segítségét, ha nagytestű zsákmányt kellett hazacipelni. Idővel képesek lettek közös vadászat megszervezésére. A felderítők jelezni tudták, ha legelő állatcsordát észleltek. A beszéd lassan alakot öltött.

A beszéd képessége az ember korai képességeinek legjelentősebbike. Szerszámai elnagyoltak voltak, értelmi képességei még messze elmaradtak utódaitól. Azonban a nyelv fejlődésével fontos információkat volt képes átadni a többi embernek és családtagjainak. A legtöbb teremtmény az érzelmi és tájékoztató

jellegű ordítás nagyon korlátozott lehetőségeivel rendelkezik. Egyedül az ember bír hangsúlyos beszéddel.

"A szó a gondolat eszköze. A dolgok megnevezése jelenti azt a nagy különbséget, ami az emberi agyat az állati agytól megkülönbözteti. Az emberi agy arra a szintre fejlődött, amikor már nem csak gondolni tudott a dolgokra (képzet által, mint az állatok), hanem névvel is felruházta őket. A nyelv által az emberi faj új világot fedezett fel magának, gondolatai letisztultabbak lettek, képessé vált elmerengeni a múlton és tervezni a jövőt. (Norman L. Munn: *The Evolution of Mind*, 1957)

A nyelv segítségével a legragyogóbb szellemű elmék gondolatai széles körben elterjedtek. Az ötlettelen is profitálhatott mások elképzeléseiből, elgondolásaiból. Ahogy a szavak szárnyakat adtak a gondolatoknak, úgy a kevesek gondolatai nagy hasznára voltak azok számára, akik birtokában voltak a megértés és utánzás képességének.

Tűz

Miként képesek vagyunk elképzelni, hogyan fedezték fel vagy eszelték ki a korai és kezdetleges eszközöket, el tudjuk képzelni a tűz megszerzését is. Először egy viharos éjszakát követően történhetett, több százezer évvel ezelőtt, mikor egy magas fenyő villámcsapás következtében tüzet fogott. Közelében az ősember családja kapaszkodott egymásba egy barlang mélyén, tele félelemmel az istenek haragja miatt.

Hajnalban, a fenyő azon része, amely elhalt és száraz volt, még égett. A férfiak és asszonyok közelebb merészkedtek, bámulva a lángokat és a füstöt.

Az egyik vénasszony sikította, hogy a füst a haldokló fa felszálló szelleme. De a család feje kételkedett ebben. Tudta, hogy a fák másként hálnak meg. Figyelmesen nézte, ahogy a lángok martalékává lettek azok az ágak, melyeken vadállatok után szokott kémlelni. Időnként egy-egy égő ág a földre hullott. Kíváncsiságtól vezérelve, valamit megsejtve a tűz természetéről, megragadott egy száraz gallyat és az égő ág fölé tartotta. Az öregasszony ismét visitott, hogy ez a faisten elleni cselekedet és méltatlankodva megpróbálta kiütni kezéből a gallyat. Az ember ellökte magától. Ujjait a hőség megégette és a kinyújtott karján lévő szőrszálak megperzselődtek, de addig nem tágitott, míg a száraz gally nem fogott tüzet. Az első fáklyát büszkén magasba emelve gyorsan a barlanghoz sietett, nyomában a többiekkel, és a bejárathoz fektette. Habozva bár, de a tüzet száraz tűlevelekkel és vesszővel táplálta, míg a lángok fényesebben nem lobogtak; sejtette, hogy ez fog történni. Nem tellett bele sok idő, és rájött, hogy hideg időben a "varázslatos fény" meleget ad neki és családjának. Éjszaka odavonzotta az állatokat. Barlangjából kitekintve látta a tűz visszaverődését a szemükben. Most azonban féltek támadni.

Gyakran megégette magát a tűz gondozása közben. Mikor rájött, hogy a szélvullat felélénkíti a tüzet, megtanulta, hogy meg kell fújnia, ha a lángok lankadtabban lobogtak.

Értésülve a csodáról, a szomszédok is eljöttek és bámultak. A vénasszony, aki azok közé tartozott, akiknek mindig igaza volt, kijelentette, hogy a tűz az istenek ajándéka. A kíváncsibbak közül többen vittek magukkal égő gallyakat, hogy saját tüzüket legyjen.

Így zajlott le egy fő természeti erő ember általi első meghódítása, az első erőforrásé saját izmain kívül. A tűz által vált az első "szuperállattá".

Csupán néhányan értették meg hamar az újdonságot. Ez különösen abban az időben volt igaz, mivel az ember még nem érte el a *homo sapiens* szintjét. A barlanglakók többsége számára a tűz félelmetes dolognak számított. Sokan elkerülték, félve a szellemek rosszallásától. Egyes helyeken tűzimádó kultusz kapott lábra és a tüzet csak szent célokra használták. Úgy tűnik, hogy az ősember már több ezer éve ismerte a tüzet, mielőtt főzött volna vele.

Olyan óriási előnnyel bírt a tűz, hogy azok, akik nem tudták, mit kezdjenek vele, nem sokáig versenyezhettek azokkal, akik viszont tudták. Ma nincs olyan emberi társadalom, amely ne hasznosítaná a tüzet, habár az Andamán-szigetek bennszülöttei még most sem ismerik a meggyújtásának a módját, ezért esőben és viharban folyamatosan óvniuk kell.

"A tűz segítségével az ember lassanként hűvösebb klímájú tájakra is elmerészkedett. Ezzel kezdetét vette a kiválasztódáson alapuló migráció folyamata. Az újonnan meghódított területeken az intelligensebb és jobb képességű népek csak egymás között házasodhattak, míg a régi hazában maradt korábbi, tüzet nem használó, társaik szintén egymás közt voltak kénytelenek párt keresni maguknak. A hideg időjárás már nem befolyásolta olyan negatívan kényelmüket és tevékenységüket, másrészt viszont az új területeken kevésbé érvényesült a túlzott hőség rossz hatása, mivel a forró időszak nem volt olyan hosszú, mint a melegebb éghajlaton." (Ellsworth Huntington: *Mainsprings of Civilization*, 1944)

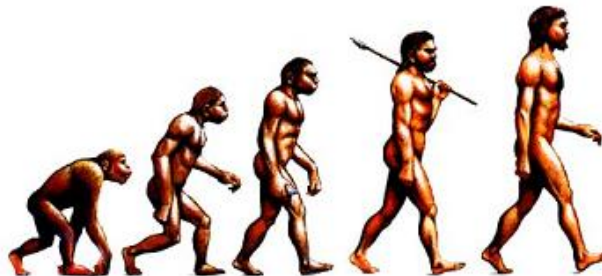
Felfelé ívelő pályán

E távolba vesző időkben sokfajta méretű és alakú ember élt a Földön. Sokkal változatosabb formációban, mint ma. Majomemberek, kis agymérettel rendelkező ősemberek és 180 centiméter magas emberek éltek a saját területükön. Időnként találkoztak és küzdöttek egymással. Óhatatlan volt, hogy a kevésbé értelmeseket mindenütt megölték azok, akik jobb fegyvereket voltak képesek készíteni vagy azokat jóval hatékonyabban tudták felhasználni.

De még a legintelligensebbet is állandóan fenyegette az éhség, mint minden vadászó népet. Csak a leggyorsabb észjárásúak és a legelőrelátóbbak élték túl.

Ha fogytán volt az élelem - és mérsékelt égövön ez télen mindig így volt - a tehetséges vadászok, akik elejtették a meglévő állatállományt, halálra ítélték más családokat anélkül, hogy valaha is szemtől szembe találkoztak volna.

Miként a gyenge egyre gyengébb lett, az erős egyre erősebb lett. Lépésről lépésre következett be a változás az agysejtek számának növekedésében és a nagyobb intelligencia irányába, tulajdonosainak jobb esélyt kínálva a túlélésre és számszerűleg több utód nemzésére, mint a kevésbé jó adottságú kortársaiknak. Más esetekben két kivételes képességű emberpár kiváló adottságú utódokat nemzett. Ez a kettős folyamat - az agy kedvező irányú változása és a magas értelemmel megáldott egyedek nemi egyesülése - a biológiai haladás zálogává vált.

Hogy az ember, természeténél fogva a nagyobb állatok leggyengébbike, egyáltalán képes volt túlélni évezredek át, elődei intelligenciáját dicséri, mikor azok lejöttek a fáról. Agybeli képességei tették lehetővé e fán élő lénynek, hogy viszonylag védtelen zsákmányból fokozatosan a leghalálosabb vadásszá váljon. Ez a Természet legbámulatósabb sikertörténete. Szarvak híján az agyát és a kezeit használta dárda készítésére, amely sokkal hatásosabb volt, mint bármilyen szarv. Karmok vagy agyar híján késeket csinált, melyek az előbbieket jóval felülmúlták. Gyenge szaglóérzékét a kutya szolgálatba állításával pótolta. Egykor vadállatok elől menekült; lassan megtanulta megölni őket, mezítelenségét saját irhájukkal fedte el.

"Az ember legnyersebb állapotában, amelyben ekkor létezett, a legdominánsabb állat volt, amely valaha megjelent a földön. Sokkal szélesebb körűen elterjedt, mint bármely más magasan szervezett létforma; és minden más behódolt neki. Mérhetetlen felsőbbrendűsége nyilvánvalóan intellektuális

képességeiből, társadalmi szokásaiból ered, amely társainak megsegítésére és megvédésére ösztönzi, valamint fizikai felépítésének köszönhetően. E jellemvonások döntő fontosságúnak bizonyultak az életért folytatott csatájában." (Charles R. Darwin: *The Descent of Man*, 1871)

Világosan gondolkozó elődeinknek sikerült addig életben maradniuk, míg értelműket tovább nem adták gyermekeiknek és végső soron nekünk. A nehéz időket minden nemzedékből csupán az a kevés tudta túlélni, akiknek az értelme csiszoltabb volt, mint a többieké. A próbán kevesen jutottak át.

Az intelligencia kiválasztódása számtalan generáción át tartott. Ezen időkben, ha az őseink között csak egy is akadt volna, aki nem élte volna meg a felnőttkorát, vagy egyáltalán nem élt volna, nem nemzett volna utódokat, akkor most nem lennénk itt.

Százezer éven át a természetes kiválasztódás vadászó őseink létszámát nem engedte egy millió fölé nőni. Később, mikor a mezőgazdaság bevezetése az ételmeget bőségesebbé tette, mikor azok aránya, akik nem haltak éhen vagy harc közben, jelentős mértékben megemelkedett, az emberiség létszáma szűk 13 000 esztendő alatt több mint négy milliárdra nőtt. Ez a roppant bővülés mutatja, hogy milyen szigorúan érvényesült a természetes kiválasztódás az ember vadászó létformájának sok ezernyi évszázada alatt.

Egyéb tényezők, mint az erő és szerencse, is közrejátszottak, de az emberi haladás fő dinamikus ereje az értelem volt. Másrészt a nagy majmok fő evolúciós fejlődése, akik közül talajon élők és részben felegyenesedettek is voltak, a nagyobb agy helyett a nagyobb izmok felé vette az irányt. Az emberi lények legemberibb jellemzőjévé az intelligencia vált.

"Általánosságban elmondhatjuk, hogy a majomember evolúciójának tíz millió esztendeje során az agy kapacitása megduplázódott, és átlagban ismét megkétszereződött az utolsó egymillió év folyamán." (Norman J. Berrill: *Man's Emerging Mind*, 1955)

"Az agy méretének gyarapodása az emberré válás legfolytonosabb, legtartósabb, legtipikusabb jellemzője." (Phillip V. Tobias: *The Brain in Hominid Evolution*, 1971)

A homo sapiens megjelenése

A *homo sapiens* néven ismert emberfajta feltehetően az ősi Mezopotámia (akkoriban igazi édenkert) bizonyos részein jelent meg először.

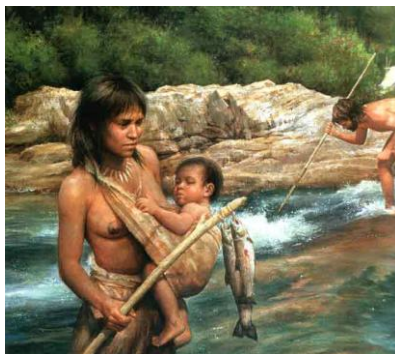
"Az ember további története már kizárólag a *homo sapiens*-ről szól. A modern ember Európában való megjelenését követően, körülbelül 37 000 évvel ezelőtt, más ekkor élő emberfajról már nincs tudomásunk." (William W. Howells: *Mankind in the Making*, 1959)

Az ember *sapiens* formája csodálatos lény volt. Leszármazottai a föld minden élhető részére eljutottak, benépesítve azokat. Egyesek fejlődtek, mások visszafejlődtek, természetüktől, környezetüktől és attól függően, milyen mértékig olvasztották magukba a primitívebb népeket. Azonban mindenütt uralkodó helyzetbe kerültek a velük kapcsolatba került más élőlényekkel szemben.

A *homo sapiens* Európában megjelenő első tagjait vadászok kiváló faja alkotta, akik az utolsó jégkorszak folyamán érkeztek.

"Az igazi ember Európában való megjelenését a faj valaha létrehozott legbámulatosabban fejlett népe vezette. Némely férfitagja 180-190 centiméter magasra nőtt; arcuk formája metsző értelmet sugárzott, agyuk mérete elérte vagy éppenséggel meg is haladta a modern emberét." (Martin Stevers: *Man Through the Ages*, 1940)

A cro-magnoni ember, ahogy nevezték őket, a bennszülött lakosság fölé magasodott. Habár a jelek szerint nem hoztak magukkal olyan gyökeresen új fegyvereket, mint íj és nyíl, könnyedén legyőzték minden ellenálló barlanglakót jobb hadi szervezettségük, jobb fegyvereik és azok jobb alkalmazása révén. Haragvó isteneknek tűnhettek a kevésbé fejlett neandervölgyi ősember szemében, akiket fokozatosan kiirtottak.

A cro-magnoni faj intelligenciája a legmeglepőbb. E faj legkiválóbb egyedei kitűnő tanulók lehettek volna modern egyetemeken.

Ezek voltak a legértelmesebb emberi lények az intelligencia több mint egy millió esztendőes kiválasztódási folyamatában - a leghatalmasabb vadászok a vadászó ember egy millió esztendőes evolúciója során. A vastagbőrű rinocéroszok és mamutok könnyű zsákmánynak bizonyultak számukra. Hasonlóan a barlangi medvéhez, bölényhez, rénszarvashoz és vadlovakhoz.

"A mai Franciaország területén található Solutré térségében százezer lovat öltek le és a mai Csehország területén található Predmost térségében ezer mamutot. A neandervölgyiek bizonyára tehetséges és bátor vadászok voltak, de ilyen hatalmas csonttöredéket nem hagytak maguk után..." (William W. Howells: *Mankind in the Making*, 1959)

A cro-magnoni emberek nem csak kitűnő vadászok voltak, hanem rendkívüli adottságú művészek is.

"Az ókori görögök megjelenéséig, talán 12 000 évvel ezelőttig, nem találkoztunk élő állatok ilyen hozzáértő képi megjelenítésével; és a görögök munkáját kényelmes feltételek és eszközök sokasága segítette. E kőkorszaki művészek hatásos rajzaikat pattintott kövekből készített szerszámaikkal készítették; félmeztelenül és hidegtől reszketve dolgoztak, egy kivájt kőbe öntött olvasztott zsír tetején lebegő, mohából készült kanóc adta fény mellett!" (Martin Stevers: *Man Through the Ages*, 1940)

Fontos, hogy megjelenítsük az ember által elért evolúció szintjét az utolsó jégkorszak vége (körülbelül i.e. 10 000 évvel) felé. E nehéz időkből kevés számú másodrendű ember élt, mivel a gyenge alkalmazkodóképességű egyedek általában elpusztultak a természet zordsága miatt és a létért folyó verseny során. A legtöbb esetben a túlélés az elsőrendűek kiváltsága volt. Ma, 12 000 évvel később, mikor az élelem a korszerű mezőgazdaságnak köszönhetően ezerszeres bőségben áll rendelkezésre, és a természetes kiválasztódás nagyrészt már nem érvényesül, a Földet olyan emberek tömegei népesítik be, akik, mint egyének, sosem érték volna el a cro-magnoni ember szintjét.

Miután Európát az utolsó 25 000 évben hatalmukban tartották - amely időszak hosszabb, mint a teljes írott történelem -, e rendkívüli vadászok is eltűntek. Ennek számos okát ismerjük. A faj késői tagjai már nem érték el ősapáik színvonalát. Az éghajlat enyhébbé és párásabbá vált. A nagyvadak megritkulásával a cro-magnoni ember a halászat felé fordult. Utódaik gyengébb képességekkel rendelkeztek a fegyverkészítésben. Más, felsőbbrendű technikákkal felvértezett, fajok érkeztek.

"A cro-magnoni faj sorsa nem képezett kivételt, előzőleg is történt már ilyen, és később is többször megisméltődött. Egyik faj a másik után emelkedik fel, uralkodóvá válik, majd lehanyatlak és kipusztul. Ahogy a cro-magnoniak dominanciája csökkent, úgy áramlott be egy új faj Nyugat-Európába. A kőkorszak megközelítőleg tíz ezer évvel ezelőtt ért véget a kőkorszaki (újkőkorszak) ember megjelenésével. Nagy újításokat hozott eszközei előállításában, a kő csiszolása által jobb és használhatóbb szerszámokat tudott készíteni." (Frederick Tilney: *The Master of Destiny*, 1930)

"A fő változás azonban gazdasági természetű volt, méghozzá a mezőgazdaság elemi ismereteinek bevezetése, különféle növények és magok alkalmazásával egyetemben. Az újkőkorszak tanúja volt az állatok házasításának, amely már a jelen időkhoz volt hasonlatos: szarvasmarhákat, juhokat, kecskéket, disznókat, lovakat és kutyákat tartottak." (Frederick Tilney: *The Brain from Ape to Man*, 1928)

A cro-magnoniak eltűnésével egyidejűleg új jelenség bukkant fel az emberi evolúció folyamatában. Miként a későbbi *sapiens* típusok felváltották a korábbiakat, úgy vált nyilvánvalóvá, hogy előnyük kulturális téren óriási volt. De fizikai vagy szellemi téren további előrelépés már nem volt megfigyelhető. Sőt, az átlagos agyméret még valamelyest csökkent is.

"Néhány ezer esztendővel ezelőtt az átlagos koponyatérfogat meghaladta a jelenkori leszármazottaikét. Grafikonon szemlélve a növekvő agyméret egyenes vonallá vált, majd kissé lejtteni kezdett." (Phillip V. Tobias: *The Brain in Hominid Evolution*, 1971)

Ennek következtében, az emberi evolúció során első ízben, az egyik embertípus, elsöprő kulturális adottságai miatt, kiszorított egy másikat, amely ténylegesen intelligensebb volt. Ez jelentős fordulóponthoz vezetett az ember evolúciójában. A kulturális evolúció a biológiai evolúció fölé kerekedett. Az idő előrehaladtával a kulturális előnyök domináns szerephez jutottak az emberi biológia rovására. Mennyiségileg mérhetetlen módon elszaporodva az ember minősége hanyatlásba fordult.

Nem nehéz annak megértése, hogy ez miért következett be. Az élelmiszertermelés milliók számára tette lehetővé az életet, akik máskülönben képtelenek lettek volna túlélni a vadászat korában végbemenő könyörtelen természetes kiválasztódást. De ha az agy olyan fontos szerepet játszik, miért szorították ki a nagyobb értelemmel rendelkezőket a valamivel gyengébb képességűek? Például miért nem a nagyobb agykapacitással rendelkezők lettek az első földművesek?

Valószínűleg azért, mert a mezőgazdaság fejlődéséhez szükséges legjobb feltételek nem kedveztek az emberi kiválasztódásnak. Mivel a házasításhoz leginkább alkalmas növények és állatok legtöbbször Kis-Ázsiában honos, valószínű, hogy a mezőgazdaság e térség lakóihoz állt a legközelebb, miután a jégkorszak éghajlata olyannyira mérséklődött, hogy élelmiszernövények művelése lehetségessé vált.

Igazság az, hogy a mezőgazdaság inkább felfedezés, mint feltalálás kérdése volt. A kedvező adottságú térségek szerencsés népei, ha nem is voltak annyira eszesek, mint a legjobb vadászok, ahhoz eléggé értelmesek voltak, hogy előnyt kovácsoljanak a környezetük által kínált lehetőségekből.

Az élelmiszertermelés ezerszer több embert képes táplálékkal ellátni, mint a vadászat. Ezenkívül több időt hagy technológiai fejlesztésekre. Következésképpen a mezőgazdaságban tevékenykedő emberek hamar rájöttek, hogy számszerű fölénybe kerülhetnek a szomszédos népekkel szemben. Ha nem is voltak intelligensebbek, elegendő számú értelmes ember volt közöttük és elég idő állt rendelkezésükre úgy a munkához, mint a háborúhoz, hogy könnyedén felülmúlják és uralják a vadászokat, akik pedig, egyenként, jóval értelmesebbek voltak. A kulturális előnyök első ízben kezdték felváltani az élettani előnyöket.

Vadászból földműves

Különösen figyelmes asszony lehetett - a folklór később Ceres istennőként ismerte - , aki először vette észre, hogy a gyümölcsök és gabonanövények szétszórt magjai buja növekedésnek indulnak a szeméthalmokon. Mikor az emberek megtanultak úgy vetni, mint aratni, a betakarítás örömnéppé vált.

A gabonatermés legelésző állatokat is magához csábított. Közülük sokakat megöltek az új földművesek, de néhány fiatalabbat valószínűleg megtartottak házi kedvencnek; belőlük lettek idővel a háziállatok.

"Abban az időben, mikor végre az utolsó nagy jégmező is elolvadt, a Közel-Keleten élő népeknél kezdődött el az emberi gazdálkodás első alapvető változása. Gabonát termesztettek és megtanulták bizonyos állatfajták tenyésztését és legeltetését. Ez azt jelentette, hogy képesek voltak magtárakban élelmet tárolni és élő jószágot tartani az év nehezebb időszakára. Az ember életmódjának e valóban mélyreható változása forradalmi erővel hatott az élelmiszertermelésre." (Robert J. Braidwood: *Prehistoric Man*, 1959)

A Kaszpi-tengertől délre eső területeken honos népek megélhetésük érdekében gabonatermesztéssel és állattartással kezdett el foglalkozni. Az ember volt az egyetlen gerinces faj, amely a létfenntartásához szükséges élelmet maga termelte meg.

A mezőgazdaság művészetét elsajátítva az ember új szintre helyezte a környezete feletti uralmát. Nem függött többé a napi vadászszerencse szeszélyétől. Minden más élőlényt túlszárnyalva társként kapcsolódott a természet termelőfolyamataihoz és így módon saját sorsának irányítójává vált.

Mikor rájött arra, hogy a növénytermesztés jóval megbízhatóbb és bőségesebb táplálékot biztosít, mint a vadászat, szívvél-lélekkal a föld felé fordult és állandó otthont teremtett magának. Ebből eredt az ingatlan fogalma, megkülönböztetve a személyes vagyontárgyaktól.

Persze voltak még olyan felelőtlen élelmiszertermelők, akik tönkretették az általuk művelt földet, majd újabb érintetlen területet kerestek maguknak. Még voltak nomádok, akik a nyájjal együtt vándoroltak. Még léteztek azon primitív, kőkorszakbeli vadászok is, akik élelmet keresve járták a környéket, miként azt az

ember korai fejlődésének milliányi esztendején át tette. Mindazonáltal a földművelés az emberi élet fenntartásában domináns szerepet vívott ki magának.

Miután az ember nem kényszerült többé arra, hogy minden energiáját és minden képességét a következő ebéd megszerzésére áldozza, elméjét új, ismeretlen területek felé tudta fordítani. Anteuszhoz hasonlóan erejét a földdel való kapcsolatából nyerte. Az új bőség nagyobb létszámú népességnek lette lehetővé az adott területen való megélhetést. Így aztán néhány elszórt lakóhely helyett lakóhelyek csoportjai jelentek meg. A vidék nagy része sűrűn benépesült. A lakóhelyek csoportjai falvakká nőttek, majd városokká és később megapoliszokká terebélyesedtek.

Civilizáció

Ahogy a települések mérete és komplexitása növekedett, az ember úgy távolodott el az életmód hagyományosan barbár módozataitól. Bizonyos termékeny és benépesült területeken jelentek meg elsőként a civilizációnak nevezett városi kultúra progresszív feltételei. E nagy átalakulás legkorábban a Tigris és Eufrátesz partján fekvő Sumérban következett be körülbelül 5 500 évvel ezelőtt. A sumérok voltak az elsők, akik városokban éltek, melyek köré falat emeltek, részben az emelkedő vízszint kivédésére, másrészt az ellenséges támadások ellen.

Sumérban a beszélt szavakat vizuális jelek jelenítették meg. Így fejlődött ki az első írott nyelv. Civilizáció, írásos kommunikáció és írott feljegyzések mind egyszerre jelentek meg.

Ezt követte az emberiség történetének egyik legtermékenyebb korszaka. Feltalálták a kereket valamint fémek nagy tömegben való öntését.

"Annak ismerete, miként csökkenthető a rézérc olyan méretűvé, hogy a fémből olvadt állapotban napi használatra szánt eszközök legyenek önthetők, a kézműves ember legnagyobb vívmánya volt a pattintott kövek kora óta. A fémszerszámok használata roppant mértékben megkönnyítette a kővel, fával és egy sor más anyaggal való foglalatosságát." (Grahame Clark: *From Savagery to Civilization*, 1946)

Ugyanez az időszak volt tanúja a számtan, a csillagászat, a boltív és a kupola megszületésének.

A városok növekedésével egyidejűleg a sumérok a kormányzás komplex rendszerét hozták létre. Viszályok támadtak víz- és földjogok miatt. A népesség szaporodásával ezek mértéke és hevessége felerősödött, emiatt a kormányoknak több harcosra volt szükségük. Ahol régebben törzsek küzdöttek egymással, most háborúk dúltak. A politikai szerveződések zord melléktermékeként megjelent a civilizáció szervezte hadviselés.

"A háborúskodásra való hajlam már jóval a civilizáció hajnala előtt is jelen volt. Ezért ez utóbbi nem eredője a háborúnak, mindazonáltal megteremtette a végzetesen pusztító hadviselés feltételeit." (Sir Arthur Keith: *Evolution and Ethics*, 1947)

Emellett, elsősorban városokban, megjelentek a természettől elfordult életmód ellentétes hatásai, melyeket, a háborúhoz hasonlóan, még nem tanultunk meg megfelelően kezelni. A természetes kiválasztódás, amely az emberi értelmet oly nagyra tette, annyira erőtlenné vált, hogy a legtehetségesebbekkel szemben túlsúlyba kerültek legtermékenyebbek. E két behatás, a külső háború, melyből számtalan zajlott le a történelem során, és a kevésbé alkalmasak dominanciája, amely annyira alattomosan terjedt széjjel, hogy egy évszázaddal ezelőtt még alig volt megbecsülhető, döntő mértékben járult hozzá Sumér bukásához.

"A sumérokról már alig hallani valamit. A faj eltűnt, kimerítette a háború, meggyengítette a rothadás, rátelepedett az az új erőteljes fajta, amely ismereteik fájából táplálkozott." (Sir Charles Woolley: *The Sumerians*, 1929)

A civilizáció fejlődésével a bővülő urbánus központok a népesség egyre nagyobb számú tehetséges elemeit is magukhoz vonzották. Városokban a gyermeknevelés sokkal nehezebb és költségesebb. Sok értelemmel és előrelátással megáldott pár már nem bízta a véletlenre a gyermekáldást, melynek az lett a következménye, hogy a születési számarányuk lecsökkent, míg a populáció kevésbé értelmes vagy előrelátó része továbbra is nagyszámú utódnak adott életet.

"A lakosság intelligensebb része előszeretettel telepszik meg a nagyvárosokban, ahol a házasságok száma gyérebb és gyermekek is kevesebb valószínűséggel jönnek világra. Régi civilizációkban a tehetségesebb osztályok termékenységét állandó fékhatás jellemzi, míg a mának élő, nem törekvő rétegek azok, akik túlnyomórészt fenntartják a populáció szintjét. Így a faj fokozatosan leromlik, a következő generációk egyre kevésbé képesek civilizációjuk megfelelő működtetésére, habár kívülről szemlélve még egy egészen tűnik, míg eljön az az idő, mikor a teljes politikai és társadalmi szövet szétfoszlik és a barbarizmus szelídebb vagy vadabb korszaka köszönt be." (Sir Francis Galton: *Hereditary Genius*, 1952)

Ez az eseménysor hozta el a bukását eddig minden civilizációnak a történelem során; a folyamat saját jelenkori civilizációkban is elkezdődött.

Földművesből iparos

Gyakorlatilag minden mezőgazdasági társadalomban rájött a földműves és a molnár arra, hogy mindegyik több terméket tud előállítani, ha az előbbi a gabonatermesztésre és az utóbbi annak megőrlésére specializálódik. Azt az időt, amit saját gabonájának a kézzel való megőrlésére fordított, a földműves több gabona termesztésére tudta fordítani, melyből aztán bőven kifizethette a molnárt is. Ezáltal a földműves és a molnár mindketten profitáltak a munka ilyen megosztása által. A szakosodással mindegyikük nagyobb gazdagságot tudott létrehozni, mintha minden szükségletéről saját maga gondoskodott volna.

Mindenki nyert a javak és szolgáltatások önkéntes cseréjével. Mikor e csereüzletet - rablók, szélhámosok vagy adószedők - korlátozták vagy megzavarták, minden fél hátrányt szenvedett. Mikor a csereüzlet teljesen leállt, mindenkinek rossz lett és jobb lett volna, ha senki sem specializálódik egyetlen szakmára sem. A rendszer lényege nem csak a munka megosztása volt, hanem az egyes ember munkájából származó termék *szabad és akadálytalan cseréje*.

Egyszerű csereüzletek sok ezer éven át kötöttek. Föníciaiak, görögök és rómaiak voltak a legsikeresebb kereskedőnépek. A római világban szerteágazó és komplex gazdaság virágzott. A Római Birodalom széthullását követően a nyugati népek több mint hatszáz éven át kicsiny, viszonylag önellátó közösségekben éltek. A sötét középkor stagnáló évszázadaiban - a helyi javakon és szolgáltatásokon kívül - a cserekereskedelem csekély jelentőséggel bírt.

A széleskörű cseregazdaság a nyugati civilizáció fejlődésével kezdett ismét fellendülni. Ekkor már a kereskedelem nem csak mezőgazdasági terményekre, nyersanyagokra és kézműves produktumokra korlátozódott, hanem - újdonságként - kiegészült a gyárak által előállított termékekkel is. Minél szélesebb körben talált piacra egy termék, annál specializáltabbá és hatékonyabbá vált annak a terméknek az előállítása. Minél specializáltabbá vált egy termék, annál inkább gépesítetté és szervezetté vált annak előállítása.

Ahogy a termelés ezen új technikája elterjedt, emberek millióit részesítette olyan anyagi jólétben, amely az úgynevezett ipari forradalom előtt teljességgel ismeretlen volt.

E forradalom szerves alkotóeleme volt az ipar, a tudomány és a találmányok egymásba fonódása, amely a motorral hajtott gépek és berendezések elterjedését hozta magával. A beruházott jövedelem - amíg reális esély volt további profitra - még több és jobb gyártási technikák kifejlesztését tette lehetővé. E fejlődés révén a kínált termékek oly mértékben lettek hozzáférhetőek és keresettek, hogy a tömeggyártás nem csak megvalósíthatóvá, hanem parancsolóan szükségessé is vált. Például két évszázaddal ezelőtt Nyugaton ezer ember közül egynek sem volt zoknij. Ma ezer emberből egy sem akad, aki ne hordana ilyet.

Manapság, a tudományos és ipari forradalom következményeként az ember uralja a levegőt, a növény- és állatvilágot, a rovarok és baktériumok birodalmát. Megtanulta könnyedén és biztonságosan átszelni az óceánokat, kikutatva azok legmélyebb részeit is. Gyorsabban repül a hangnál, kiaknázza a fosszilis és nukleáris energiát, ezer kilométereken túl a fény sebességével kommunikál. Melyik római császár lett volna képes percenként egy kilométer megtételére? Melyik szultán tudott volna óránként több száz kilométeres sebességgel repülni, varázsszőnyeggel vagy anélkül? Melyik reneszánsz-korabeli herceg tudta volna megvédeni utódait gyermekbénulás vagy himlő ellen? A technológia e valamikor elképzelhetetlen vívmányai most az iparosodott országok polgárainak előjogai közé tartoznak. Ma százmilliók élveznek olyan kényelmet, luxust és privilégiumokat, melyeket a csupán néhány száz esztendővel ezelőtt élők legvadabb álmaikban sem tudtak elképzelni.

Jelenkori veszélyek

A mai ember elképesztő ütemben szaporodik. Vadászó életmódja idején létezett legtöbb természetes ellensége gyakorlatilag kihalt. Járványos betegségeit sorra legyőzte vagy korlátok közé szorította. Élelmiszertermelő képessége sokszorosára nőtt. Ennek és más egyéb sikereinek köszönhetően létszáma újra és újra megduplázódik. Minden huszonnégy órában legalább 210 000 emberrel gyarapszik a Föld népessége. Ez hasonló ahhoz, mintha reggelente egy Debrecen nagyságú város keletkezne. Az első világháborúban közel tíz millió ember vesztette életét négy év alatt. Ma ennyi élet létrejöttéhez elegendő két hónap. Az elmúlt esztendőben 90 millióval - amely több, mint Németország lakossága - több ember osztozik bolygónk csökkenő tartalékain. Több, mint ötvenezer év kellett ahhoz, hogy a *homo sapiens* száma egy milliárdra nőjön. A második milliárdhoz száz esztendőre volt szükség; a harmadikhoz kevesebb, mint negyvenre. Ahogy a világ megtelik lakosokkal, maga a bővülés üteme is nő. A valaha élt minden 25 emberből egy ma él. Az emberi faj biológiai robbanást él át.

Miután illő bámulattal adóztunk annak a tudásnak és technikának, amely lehetővé tette az ember számára, hogy létszámban ennyire erőteljesen gyarapodjék, és alaposabban megvizsgáljuk magát a gyarapodás jellegét, észreveszünk bizonyos folyamatokat, melyeket meg kell értenünk és meg kell oldanunk, ha azt akarjuk, hogy az emberiségnek nemhogy fényesebb jövője, hanem hogy egyáltalán jövője legyen.

"A civilizáció nem növelte meg alattvalói szellemi képességét; amit tett, az arra volt elegendő, hogy az embert ellássa lehetőségekkel, szabadidővel és azon szellemi javak kifejllesztésének eszközeivel, melyeket az ember egyszer már megszerzett természetközeli élete időszakában." (Sir Arthur Keith: *Evolution and Ethics*, 1947)

Veszéllyel teli létének könnyebbedésével az ember természetes kiválasztódása is jelentéktelen tényezővé vált. Először csak kevés számú olyan ember tudott túlélni és szaporodni, akiknek az értelmi képessége elmaradt a többiekétől. Azonban idővel a kedvezőbb körülmények egyre nagyobb biztonságot nyújtottak, és a kevésbé intelligens egyedek nem csak a túlélésre voltak képesek, hanem a szaporodásra is.

Franz Weidenreich, a neves antropológus, írja, hogy a neandervölgyiek 40 százaléka meghalt 12 életéve előtt. A korai kőkorszak vége felé már csak 25,5 százalék pusztult el ilyen fiatalon. A mai Európában 95 százalék éri el a kamaszkort.

Valójában a természetes kiválasztódás már annyira nem érvényesült az intelligencia tekintetében, hogy nem volt észlelhető az emberi agy méretének további növekedése. Időnként megjelent egy nagyobb és jobb koponya, mint például Newton vagy Leonardo da Vinci, azonban utódaikra nézve ez nem járt jelentős szelektív előnyökkel. Annak a nagy és erőteljes szervnek a növekedése, amely lehetővé tette az ember számára minden más létforma túlszárnyalását, teljesen abbamaradt a mezőgazdaság meghonosodásával.

"Tudjuk, hogy az australopithecusok korában az emberi agy mérete még 650 köbcenti, míg három-négyszáz ezer évvel később 1500 köbcentire növekedett. Ez az evolúció történetében rendkívül gyorsnak számít. Viszont a görbe hirtelen kiegyenesedett és az utolsó 50 000 - 100 000 esztendőben az agy méretének semminemű növekedése nem volt megfigyelhető." (Ernst Mayr: *Comments, Daedalus*, 1961)

A kevésbé intelligens egyedek túléléséhez a legnagyobb segítséget a földművelés fejlődése kínálta. Ez persze nem jelentette azt, hogy az átlagon felüli szellemi képességgel rendelkezők nem gazdálkodtak. Ezt is sikeresebben művelték, mint a többiek. Azonban a földművelés, a vadászattól eltérően, inkább lehetővé teszi a szülőknek csekélyebb képességű gyermekeik felnevelését és megóvását azok nemzőképes koruk eléréséig. Kint a természetben sokukkal kicsi korukban ragadozók végeztek volna vagy éhhalál várt volna rájuk. A mezőgazdaság az egyszerű szellemi képességű embereknek is képes megélhetést biztosítani és a szaporodásukat elősegíteni. Lehet, hogy nem képesek összeadni és kivonni, de sokasodni annál inkább.

Ha a mezőgazdasági forradalmat a kevésbé értelmesek inkubátoraként és akaratlan elősegítőjeként tartjuk számon, a folyamatra a koronát az ipari forradalom tette fel. Nincs szükség nagy tehetségre a gyárban végzendő rutinmunkához. Itt a kevésbé intelligens koponya is hasznossá teheti magát, ha képes egyhangú, ismétlődő feladat elvégzésére, amely egy értelmes embert örületbe kergetne.

Jólét

Tehát az ipari forradalom túlszárnyalta a mezőgazdaságot abban a tekintetben, hogy kevésbé intelligens egyedek nagy tömegeit volt képes eltartani oly módon, hogy a létrehozott hatalmas gazdasági erejének egy részét jólékonyságra és kormányzati segélyekre fordította azok irányába, akik egyszerű feladatok elvégzésével sem tudták vagy akarták eltartani magukat.

Ennek megfelelően, ahogy változott az ember létfenntartásának módja, úgy hozott létre olyan társadalmi és gazdasági intézményeket, melyek nem csak azt tették lehetővé, hogy számszerűleg gyarapodjék, hanem azon elkorcsosult társait is óvja és eltartsa, akik valószínűleg nem éltek volna túl a cro-magnoniak valamikori körülményeit.

A mai civilizált országok olyan átfogó szociális hálót tartanak fent, olyan munkanélküli juttatásokat és bölcsőtől a sírig tartó jólétet biztosítanak, hogy milliók nőnek fel és nem zenek utódokat gyengeségük és fogyatékoságaik ellenére, amely 20 000 évvel ezelőtt megtizedelte volna őket.

"A primitív népeknél a testileg, szellemileg gyengék elpusztultak, a túlélők viszont kiváló egészségnek örvendtek. Ellenben mi, civilizált emberek, mindent elkövetünk azért, hogy fékezzük a halandóság folyamatát: menedéket nyújtunk az elmebetegnek, szegényeket védő törvényeket alkotunk, orvosaink minden képességüket latba vetik, hogy mindenkit a lehető legtovább tartsanak életben. Így aztán a civilizált társadalmak gyenge tagjai magukhoz hasonló utódokkal népesítik be környezetüket. Aki járatos a háziállatok tenyésztésében, annak nincsenek kétségei afelől, hogy ez a folyamat rendkívül káros az emberi fajra nézve. Meglepő, hogy a gondoskodás iránti igény vagy annak rossz irányultsága milyen hamar elvezet egy otthonos fajta elkorcsosulásához. Amíg senki nem olyan ostoba, hogy a leggyengébb minőségű állatait továbbtenyessze, addig ez az ember esetében nem érvényesül." (Charles R. Darwin: *The Descent of Man*, 1871)

Hermann J. Muller Nobel-díjas genetikus a következőkre figyelmeztetett: "Egészségügyi, ipari és szociális fejlődésünknek köszönhetően elősegítjük a lakosság azon felének a szaporodását, amely a régmúlt időkben genetikai fogyatékoságai eredőjeként képtelen lett volna továbbörökíteni magát."

Mivel az ember nem nyugodott bele abba, hogy a környezete uralja és képességeit így fokozatosan fejlessze, egyre hatékonyabb módon magát a környezetét vette birtokba és változtatta meg. Azonban minél inkább megváltoztatja a környezetét, annál kevésbé képes a környezete arra, hogy felfelé tolja az evolúciós létrán. Ennélfogva az a Természet, amely az élő protoplazma apró sejtjeként indította el útján és számtalan generáción át alakította azzá a csodálatosan bonyolult lényé, amit embernek hívunk, már nem képes arra, hogy ezt az emberi lényt tovább jobbítsa, javítsa.

Az utolsó pár ezer esztendőben az átlagos és átlag alatti ember túlélését és szaporodását néhány ragyogóan intelligens újtó által megalkotott kulturális és technológiai fejlesztés tette lehetővé. Ma az emberiség, amely a kultúrák felhalmozásának köszönhetően eljutott a Holdra, atomerőművet és atombombát épít, nem rendelkezik több ésszel és jobb testi felépítéssel, mint kőkorszakbeli ősei. Az ember lényegében szakított a természetes kiválasztódással, anélkül, hogy működőképes alternatívát talált volna helyette. Ennek következményeképpen evolúciós értelemben elsatnyult. A sodródás irányja egyértelműen lefelé mutat.

Biológiai elfajzás

A természetes kiválasztódás befolyásának csökkenésével baljós folyamatok indultak el. Az emberben, más életformákhoz hasonlóan, jóval gyakrabban jelentkeznek a káros mutációk, mint a kedvezőek. Világosabban fogalmazva: minden mutáció 99 százaléka ártalmas.

"A legtöbb mutáns kártékony jellege nem a természet veleszületett rendellenességének bizonyítéka. Egy génben bekövetkező változás ugyanazon okból kártékony, ahogy egy rádió kábelezésének véletlenszerű elrendezése inkább ront, mint javít, annak működésein." (Theodosius G. Dobzhansky: *Genetic Loads in Natural Populations*, 1957)

Ha nem avatkoznak bele, a természetes kiválasztódás kigyomlálja a szervezet veleszületett karakterében fellépő számos ártalmas félresiklást. Ennek elmaradása esetén ezek a fogyatékoságok a rákövetkező generációkban megsokszorozódva jelentkeznek. Ha ez bekövetkezik, az eredmény az alsóbbrendű tulajdonságok halmozott növekedése.

"A természetes kiválasztódás e ősi módja manapság összeegyeztethetetlen a szeretettel, a szimpátiával vagy egyenesen magával a civilizációval. Az egyetlen megfelelő alternatíva a mindenre kiterjedő eugenetikai megközelítés. Ha ebben kudarcot vallunk, az emberi faj biológiai romlása elkerülhetetlennek tűnik, ami hosszú távon az ember mint faj dominanciáját is veszélybe sodorhatja." (Hermann J. Muller: *Out of the Night*, 1935)

Ahogy a természetes kiválasztódás hatása halványodni kezdett, úgy nőtt egyre fokozódó ütemben a káros mutációk befolyása - beleértve ebbe a csökkenő agykapacitás tendenciáját is. A városok létrejöttével és a természet veszélyeivel szemben általuk nyújtott védelemnek köszönhetően a kevésbé tehetségesek és a tehetségtelenek, viszonylag korlátlan szaporodási képességükből adódóan, rendkívüli mértékben kezdtek el sokasodni. A városi és vidéki népesség nagy számát tovább növelték azok az elkorcsosult mutációk és szerencsétlen genetikai kombinációk, melyek időközönként az intelligens lakosság utódai között is fellelhetők. Ennek eredőjeként ma olyan helyzet állt elő, melyben az átlagos vagy átlag alatti mentalitás minden mást kiszorít, jóval nagyobb arányban, mint ezelőtt bármikor.

Nyilvánvaló, hogy az intelligenciának ez a felhígulása nem folytatódhat nemzedékről nemzedékre anélkül, hogy komolyan ne érintené az ember természetét. Ez hasonló ahhoz, mikor a gyom elborít egy valaha szépen gondozott kertet. Mivel nem egy éjszaka alatt következik be, könnyű nem észrevenni. Azonban a hatása érezhető és határt kell szabni neki. Az ember nem képez kivételt a biológiai törvények alól. Mennyiségi szempontból óriási siker. Minőségi tekintetben visszafejlődés. Ugyanezen eredmény várható akkor is, ha - a természetes kiválasztódás folyamata alól felszabadítva - bármely fajta organizmust válogatás nélkül szaporodni engedünk.

A növények és állatok minden tökéletesítője tisztában van a degradáció e fundamentális problémájával. A termodinamika második törvénye kimondja, hogy minden rendszer hajlamos a tönkremenetelre. Maga az élet is követi az entrópia feltartóztathatatlan parancsát, és a romlás folyamatát gyorsítja a kártékony mutációk jelenléte.

A természetes kiválasztódás, melyet "valószínűtlenséget létrehozó folyamatnak" ábrázolnak, nagy erővel hatott a második törvény ellen. A szerves anyagot egyre összetettebb, egyre magasabb energiatöltetű életformák irányába ösztökélte. Túlélés szempontjából a természetes kiválasztódás a kedvező mutációkat választja ki - a hasznos ritka kivételeket -, melyek megfordítják a romlás folyamatát. Azonban ha a gyenge kirosztálása nem történik eléggé szigorúan és következetesen, a második törvény bekövetkeztét szinte semmi sem gátolja meg.

Ez az a háttér, melynek figyelembevételével kell felmárnunk a biológiai fejlődés alaptörvényei jelenkori ember által való megsértésének következményeit.

Születésszabályozás

Mielőtt az ember rájött arra, hogy a nemi együttlétet terhesség követi, szinte mindenki annyiszor élt az alkalommal, ahányszor csak azt a körülmények lehetővé tették. Egyes bennszülött népekre ez még mindig érvényes, ők még ma sem értik a kettő közötti összefüggést. Azonban a legelő állatok évezredekkel ezelőtti háziasításakor a férfiak és nők képesek voltak nyájaik szexuális tevékenységének megfigyelésére. E tapasztalatból az intellektuálisan nyitottak következtettek a fogamzás okára, mely ismeret közvetlenül vezetett az emberi terhesség megelőzésének módozataihoz. A legelterjedtebb technikák közé tartozott az önmegtartóztatás és a cölibátus. Később rájöttek arra, hogy ezek a kolostori módszerek nem feltétlenül szükségesek, elég, ha a spermát meggátolják a petével való találkozástól. Egyéb módszereket, az abortuszt is beleértve, kezdtek el alkalmazni. A fogamzásgátlásról szóló ismeretek terjedésével ennek leghatékonyabb felhasználóivá azok váltak, akik elég intelligensek és önuralommal rendelkezők voltak ahhoz, hogy gyermekeik számát sikeresen csökkentsék. Ez a gyakorlat iszonyú pusztítást végzett az emberi minőségben. A kevésbé értelmes egyedek abnormális növekedéséhez társult az intelligensebb embercsoportok létszámának mesterséges redukálása.

"A civilizált élet azon tendenciája, amely a legtehetségesebb polgárok sterilizálására irányul, szinte minden olyan ország sajátja, amely a jólét egy bizonyos

fokára eljutott. Ez talán most jelentkezik a legmarkánsabban, habár bizonyára a történelem más korszakaiban is bekövetkezett. Példaként említhetők a korai római császárok, akiknek állandó nehézséget okozott a szenátori családok kihalása, akik azon osztályt alkották, melynek államirányítási képessége oly nagy mértékben járult hozzá a Római Birodalom megteremtéséhez." (Sir Charles G. Darwin: *The Next Million Years*, 1952)

Az ősi egyiptomiak a születésszabályozás különféle módozatait ismerték. A nemi együttléttől való tartózkodás a peteérés napjaiban, amely az utóbbi években sokak figyelmét felkeltette, az ókori Görögországban tananyag volt. Az ókori rómaiak jól ismerték a közösülés mechanikai megakadályozásának módszereit, de éppúgy használtak óvszert és hüvelyzuhanyt is. Általánosságban elmondható, hogy a fogamzásgátló eszközöket a leghatékonyabban és legelterjedtebben az erősen városiasodott államokban alkalmazták. E kétes technológia egyik legutolsó vívmánya természetesen a fogamzásgátló tabletta.

Állati bélből készült óvszer
a Római Birodalom korából

(Itt megjegyezendő, hogy az értelmes ember számára számos olyan érdeklődési terület kínálkozik, amely a szexhez hasonló vonzerővel bír, miközben a korlátozott értelmi képességű népcsoportok gondolatvilágában a szex központi helyet foglal el. Ennek következményeképpen a kevésbé intelligensek utódaik számának tekintetében alkati előnnyel rendelkeznek intelligensebb társaikkal szemben.)

Az a nap, amikor az ember rájött a terhesség okára és megtanulta annak meggátlását, az emberi evolúció legsötétebb napja volt. Ettől kezdődően a differenciális születési ráta általi művi kiválasztódás eróziós folyamatként hatott a differenciális halálozási ráta általi természetes kiválasztódásra. Lehet, hogy egy nap a születésszabályozás megmenthet bennünket a világméretű éhínségtől, azonban hatása pusztító erejű a *homo sapiens* biológiai progressziója tekintetében.

"A legintelligensebb egyedek átlagosan kevesebb utódot hoznak világra, és semmiképpen sem annyit, amennyi ahhoz kellene, hogy létszámuk állandó maradjon. Amíg nem találunk olyan új ösztönzőket, melyek több utód nemzésére készítetné őket, előbb-utóbb nem lesz elegendő a számarányuk arra, hogy a magas fokú és bonyolult műszaki rendszereket szinten tartsák, sőt, várható, hogy minden nemzedék öröklötten butább lesz, mint az előző. Kétségbeejtő kilátás." (Charles Beard: *Whither Mankind*, 1934)

A születésszabályozás gyakorlatának intenzitása némely fajban és népcsoportban erősebb, mint másokban. Egy túlnyomórészt mezőgazdasági társadalomban élő kivételesen tehetséges nép, mint például a 17. és 18. századi Anglia és Észak-Amerika lakossága, ahol a gyermekek száma gazdasági előnyt jelentett, érezhetően növelte a populáció intelligenciahányadosát. A gyarmati korszakban minden férjezett fehér asszony átlagosan nyolc gyermeknek adott életet. Habár az emberi történelem folyamán a kis létszámú család mindig természetellenes jelenségnek számított, ma ez divatjelenséggé vált. Egy gyermek nemzéséhez nem kell nagy ész. Erre az aktusra a legalacsonyabb értelmi képességű állatok is képesek. Sajnos ahhoz már kell egy bizonyos mennyiségű intelligencia, ha nem akarunk gyermeket.

Az emberi intelligenciára gyakorolt másik káros befolyás a fizika és kémia területén bekövetkezett fejlődésre vezethető vissza. A röntgensugaraknak, rádióaktivitásnak és hallucinációs drogoknak kitett nemzőszervek fokozzák a kártékony mutációk létrejöttének esélyét.

Széleskörű vita tárgya, hogy az emberiséget milyen ütemben károsítják a mutációk. Jelen pillanatban nem adható erre pontos számadat. Azonban a Nobel-díjas Linus Pauling megjegyzi:

"Szomorú vagyok amiatt, hogy az emberi sejtanyag, amely meghatározza az emberi faj természetét, romló tendenciát mutat. A DNS-molekulák összessége, amely az ember következő generációját fogja alkotni, minőségileg nem olyan jó, mint amely a mi karakterünket meghatározta; több a rossz molekula. A hibás gének nem kerülnek ki olyan gyorsasággal az emberi sejtanyagból, mint a múltban, köszönhetően az orvostudomány fejlődésének valamint az együttérzésünknek, amely lehetővé teszi számunkra, hogy azoknak az egyéneknek, akik rossz géneket hordoznak, megengedjük, hogy több utódot hozzanak a világra, mint egykoron. Ehhez jön még, hogy a hibás gének nagyobb ütemben keletkeznek, mint valaha, mivel világszerte új mutagenikus ágensek jelentek meg." (Linus Pauling: *Molecular Disease*, 1959)

Azt feltételeznénk, hogy az embernek, akit kedvező mutációs folyamatok segítettek egyre feljebb az evolúciós létrán, a mutációk növekvő száma hasznára válik. De ez nem így van. Bizonyos betegségekkel szembeni rezisztancia kivételével a mostanra már nagyrészt működésképtelenné vált természetes kiválasztódás nem őrzi meg a jótékony hatású mutációkat és nem semmisíti meg a rosszakat.

Az ebben a fejezetben áttekintett baljós és mindent átható folyamatok minden új nemzedékben megjelennek, hogy az emberi közepszerűség még nagyobb komponensét hozzák létre. Habár jelenleg az intelligens osztályok legtöbbször a születésszabályozást aktívan gyakorolja, kiváló képességű és tehetségű egyedeinek szűk hányada, a rendelkezésükre álló hatalmas kommunikációs hálózatoknak köszönhetően, még képes a tudás és technológia előre vitelére. Ennek következményeképpen a tudomány még abban a helyzetben van, hogy lélegzetelállító iramban haladjon előre az emberi szellemi tartalékok általános kimerülése ellenére is.

Az ember elpazarolja csodálatos örökségét. Képes más lények fejlődésének befolyásolására, azonban a saját fejlődését elhanyagolja. Az ember legnagyobb ellensége most saját maga.

Szembenézhetünk ezzel a dilemmával a nagy költekező könnyelmű hozzáállásával is, akinek a kedvenc szavajárása: "Még nem vagyunk csődben." Vagy pedig a hozzáértő adminisztrátor előrelátásával és gyorsaságával cselekszünk, aki tudja, hogy amennyiben nem állítja meg a rövidtávon jelentkező bajokat, azok hosszú távon katasztrófába fognak torkollani.

Osztályharcok

Ha az ember vadászó korszakának több millió esztendején át nem végzett volna ellenségeivel, legyenek azok akár emberek, túlélési esélye minimálisra csökkent volna, és mi sem lennénk a világon. Azonban a saját népükkel szemben, legyenek azok intelligensek vagy együgyűk, toleránsak voltak, sőt együttérzők. Amíg a kevésbé éles eszűek nem váltak nyílt ellenséggé, az intelligensebbek ritkán bántották őket. Ennek megfelelően, ahogy a természetes kiválasztódás ereje gyengült, egyre több gyenge képességű vadász maradt életben és nemzett utódokat. Az utolsó jégkorszak végével és a mezőgazdaság elterjedésével a kevésbé tehetséges egyedek lényegesebb magasabb számban érték el a nemzőképes kort, mint korábban bármikor. Arányuk az utolsó 250 évben tovább nőtt. Ma azok a nemzetek, melyeknek a statisztikai adatait ismerjük, a lakosság felét lassú észjárásúként tartják nyilván.

Ha az átlagosnál gyengébb értelmi képességű tömegek szaporodása meghaladja a felsőbb osztályokét, búcsút mondanak az "élni és élni hagyni" ősi eszméjének. A középszerű elmék arányának növekedésével a "nép" izmosodó erejét bizonyos ominózus megnyilvánulások jellemzik. Olyan helyeken, ahol a tömegek elithez való aránya túlzottan nagy és az uralkodó vezetés alkalmatlannak bizonyul, robbanásszerű helyzet alakulhat ki. Ha lázító vezetők jelennek meg és ezt a gyúlékony légkört berobbantják, a társadalmi detonáció pusztító erejű lesz. Az erőszak és zűrzavar közepette a tömegek könnyen felbujthatók saját népük intelligensebb tagjai ellen, akiket elűznek, bebörtönöznek vagy lemészárolnak.

Ez a véres folyamat, melyet osztályharcként határozhatunk meg, óriási történelmi jelentőséggel bír és magára az emberre kardinális evolúciós befolyást gyakorolt. A jelenség tanulmányozása hátborzongató, de szükséges az emberi viszonyok legrosszabb aspektusai megértéséhez. A 20. század nagy tömeglázadásai gyilkos mivoltukban minden idők legvéresebb nemzetközi konfliktusain is túltesznek.

A tömegek feldűlják, elrabolják mások tulajdonát. Az erőszak azonban arra is szolgál, hogy megsemmisítsék saját viszonylagos alsóbbrendűségük kellemetlen bizonyítékait. Hajlamosak mindazok eltüntetésére, akiket maguk fölött éreznek, nyilvánuljon meg ez a felsőbbrendűség vagyonban, pozícióban, jellemben, szépségben vagy intellektusban. Csupán azokat az intelligens egyéneket kímélik meg, akik maguk a tömegek radikális vezetői. De nem sokáig. Idővel legtöbbjük szintén életét veszti azokban a belső harcokban, melyet a forradalmárok egymás ellen is folytatnak a hatalomért vívott csatájukban.

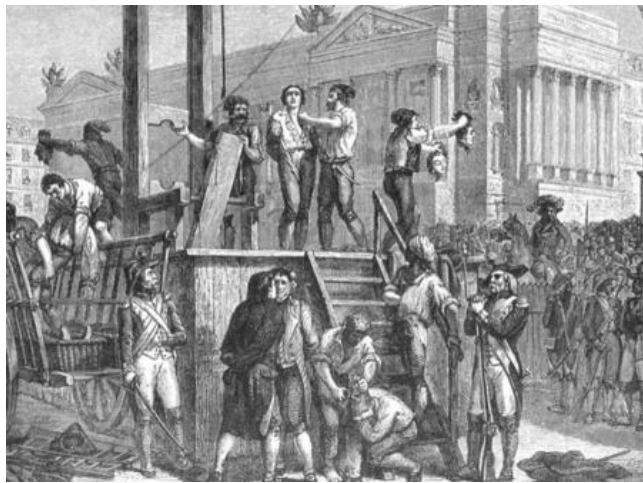
Osztályharc Franciaországban

A Francia Forradalom a modern történelem első nagy példája arra, hogy mi történik a nemzettel, ha a csőcselék - a tömegek forradalmi szegmense - felülkerekedik. E vérfürdő körülményei nem voltak vas- vagy bambuszfüggöny mögé rejthetők.

"A francia forradalom az alsóbb osztályok egyetemes felkelése volt a felsőbb osztályokkal szemben. Akit a Természet az emberiség kedvtelésére vagy javára

zseninek teremtett, gondolatgazdagsággal ruházott fel, szépséggel ajándékozott meg, éppúgy reszkethetett az életéért, mint azok, akik szerencsájuk révén előnyökre tettek szert vagy megkülönböztető címet viseltek. "Szabadság és Egyenlőség" volt a forradalmi párt egyetemes kiáltása. Szabadságuk a tehetős osztályok kifosztását jelentette; egyenlőségük minden olyan személy likvidálását, aki náluk tehetségesebb vagy nagyobb tudású." (Alexis de Tocqueville: *The European Revolution*, 1959)

"Ezt az időszakot (1793-4) a Terror tetőzése jellemezte. A börtönök gyorsabban teltek meg, mint ahogy kiürültek. A fogolyszállítmányok egymás után mentek a guillotine alá. A fejek úgy hullottak, mint tetőről a cserép." (Albert Mathiez: *The French Revolution*, 1956)

"Franciaország legtávolabbi sarkaiból érkező rabok tömegei érkeztek nap nap után a Conciergerie kapui elé, ahonnan az áldozatok csoportjait folyamatosan vitték a vesztőhelyre. Ősz hajúak és fiatalok, egészségesek és szenvedéstől meggyötört arcúak, szépséggel és tehetséggel, ranggal és erénnyel megáldottak, mind válogatás nélkül mentek a halálba." (Sir Archibald Alison: *History of Europe*, 1849)

"Az egész ország a felkelés és bosszú emésztő lázában égett. A halálsikoly egybeolvadt a merénylő ordításával és a ripacsok röhögésével. Teljes családokat vezettek a vérpadra, akiknek egyetlen bűnük azt volt, hogy rokonságban álltak egymással; húgaik siratták bátyjaik halálát, asszonyok jajgattak férjük sorsán ..." (Louis A. Thiers: *The History of the French Revolution*, 1894)

Azonban a Francia Forradalom csupán bevezetője volt korunk rettenetes osztályharcainak.

Századunkban a tömegek és vezetőik a "proletáriátus diktatúrájának" világszerte való elterjesztése érdekében saját honfitársaikat gigantikus méretekben irtották.

Osztályharc a Szovjetunióban

Az Orosz Forradalom különleges figyelmet érdemel.

"A kommunista vezetők jól tudják, hogy önkéntes követőiket szellemileg éretlen emberek közül kell toborozniuk, olyan emberek közül, akik ugyan nagykorúak, de valójában sosem nőttek fel." (Fred G. Clark és Richard S. Rimanoczy: *Why Communists Hate*)

"Nem egyes polgárok ellen háborúzunk. A polgárságot mint osztályt kell megsemmisíteni. Ezért, ha egy polgárt vizsgálatnak vetünk alá, az első lépés nem az, hogy kiderítsük, szemben áll-e a szovjet kormánnyal, szóban vagy tettekkel, hanem három kérdést kell feltennünk neki: 'Melyik osztályhoz tartozik a vádlott?', 'Mi a származása?' és 'Írja le neveltetését, tanulmányait és foglalkozását.' Kizárólag e három kérdésre adott válasza alapján kell döntenie a sorsa felől. Mivel ezt jelenti a 'Vörös Terror'." (Sergey Petrovich Melgounov: *The Red Terror in Russia*, 1926)

"Belekeseredve a száműzetésbe vagy a szovjet uralom alatt lelkiileg és fizikailag megtörve az orosz intelligencia tragédiája az emberi történelem legmegrendítőbb és leginkább szívbemarkolóbb fejezetei közé tartozik." (Leo Pasvolksy: *The Intelligentsia Under the Soviets*, 1920)

"1923-ban Ivan Pavlov írta Sztálinnak: 'Az értelmiséget olyan mértékben aljasítod le és irtod ki, hogy szégyellem magam orosznak nevezni.'" (W. Horsley Gantt: *Pavlov, Champion of the Truth*, 1962)

"Az orosz értelmiség, vagy ahogy magukat nevezték, intelligencia, generációk óta Oroszország esze és lelkiismerete volt. Az intelligencia testesítette meg Oroszország reményét a haladásra és civilizációra. Az intelligencia merészen segítségére sietett a despota cári hatalomnak és a tudatlan tömegnek egyaránt, az elsőt liberalizálni, a másikat felvilágosítani igyekezően, felvállalva üldöztetést és meg nem értést nemes feladata végrehajtása során. Az intelligencia nem állt egységes tömbből. Találunk benne konzervatívokat, liberálisokat, radikálisokat, sőt erőszakos szélsőségeseket is - akik később a nihilizmus és bolsevizmus szülőatyjai lettek. Az intelligencia támogatta az 1905-ös és 1917. márciusi *politikai* forradalmakat. Különösen az utóbbi töltötte el határtalan reménnyel. Az intelligencia azt hitte, hogy igyekezete és megpróbáltatásai végre sikert hoznak; hogy Oroszország álmainak szabadelvű, haladó nemzetévé válik.

"Aztán jött az 1917. októberi bolsevik puccs. Az intelligencia szélsőséges szárnya a bolsevizmust lelkesülten üdvözölte, azonban a többség iszonyodva fordult el tőle. A

bolszevizmus szűklátókörű osztálytudata, barbár természete, vad romboló ösztöne, az értelemmel szembeni gyűlölete elborzasztotta és undorította az intelligencia szabadelvű idealizmusát. Viszont a bolszevikok már régóta gyűlöltek és megvetették az értelmiséget, ellenségnek tekintették őket, akiket kíméletlenül el kell távolítani az útból. Ennek eredményeképpen az értelmiséget éppoly kíméletlenül üldözték, mint a polgárságot. Az orosz értelmiséget meggyilkolták, halálra éhezették és száműzetésbe kergették. Tömegesen pusztultak el, míg a túlélők végzetesen megtörtek." (Lothrop Stoddard: *The Revolt Against Civilization*, 1922)

Marx a vallást "a nép ópiuma" címkével látta el. Erről Lenin bővebben: "A vallás egyfajta spirituális vodka, amelybe a tőke rabszolgái fojtják bele emberi mivoltukat és bármilyen tisztességes emberi életre való igényüket." (V.I. Lenin: *Selected Works*, 1943) Hatalomra kerülve 1918-ban Lenin elrendeli a "kulákok, papok és fehérgárdisták elleni kíméletlen terror" megindítását.

Az első kommunista évtizedben mindenfajta hitvallás papságának nagy részét likvidálták, a "rendszer egyéb ellenségeivel" egyetemben. Az állam minden templomot és egyházi birtokot elkobzott.

Elvették az egyházi iskolákat, sajtójukat felszámolták és a fiatalok mindenfajta vallásos szellemű oktatását betiltották.

Az 1930-as években az üldözések hulláma elérte a hadsereget is.

"1937. júniusában lefejezték a vezérkart és a terror elárasztotta az országot: kémkedés hihetetlen vádjával, a "katonai eskü megsértésének, a haza, a Szovjetunió népei, a Vörös Hadsereg elárulásának" nevetséges ürügyével zárt tárgyaláson, tanúk vagy védelem nélkül, halálra ítélték és negyvennyolc órán belül kivégezték Tuhacsevszkij marsallt, Jakir, Uborevics, Ejdeman, Feldman, Primakov és Putra tábornokokat, a "polgárháború jól ismert hőseit", a Vörös Zászló érdemrend többszörös kitüntetettjeit, Trockij ellenfeleit és Sztálin bajtársait." (Boris Souvarine: *Stalin*, 1939)

A bolszevikok kezdeti gyakorlata, melyet a forradalmukat követő esztendőben megvalósítottak, a munkásosztály nincstelenjei kivételével minden osztály üldözésére irányult. Ennek következményeként intelligens oroszok milliói menekültek

külföldre az I. világháborút követő időszakban, még jóval a Vasfüggöny leeresztése előtt.

Miután sikerült kiirtani a közép- és alsóbb osztályok több milliányi tagját a komolyabb ellenállást megakadályozandó, a nyílt mézárítás rabszolgatáborokká "szelídült", ahová emberek millióit küldték "hasznosan meghalni". Később, a nemzetközi verseny erősödésével, a kommunisták rájöttek a tanult emberek szükségességére. Ekkorra már új nemzedék nőtt fel kommunista nevelés alatt, és ezek tagjai viszonylag "megbízható" elemeknek számítottak.

A cári Oroszország kasztrendszere nem tette lehetővé az intelligencia számára, hogy képességeinek megfelelően érvényesüljön, ellentétben Franciaországgal és az Egyesült Államokkal. Ezért az orosz tömegekben több intelligens gén rejtőzött, mint egyes más országok népeiben. Elsősorban ennek volt köszönhető az új értelmiség megjelenése.

Az intelligencia elleni háború időről időre enyhült, különösen akkor, mikor jó eszű emberekre volt szükség a megtizedelt tisztikar pótlására vagy az ötéves tervek megvalósításához.

Az 1917. évi forradalmat követően a szovjet hatóságok gyorsan megértették a tudományos közösség nemzeti jelentőségét és bő forrásokat bocsátottak az alapvető kutatások számára. A tudósok ismét elit csoportot alkottak. Azonban sajnálatos módon nem voltak immunisak az 1929-ben Oroszországon végigseprő tisztogatással szemben, melyben számos kiemelkedő tudós került száműzetésbe vagy tűnt el.

Itt említhető meg a szovjet uralom alá került Ukrajnában mesterségesen előidézett éhínség, melyben közel 8 millió ember pusztult el. A fő ellenség itt is a parasztság volt, amely a legerőteljesebben állt ellent a bolsevikok kollektivizálásra irányuló szándékának. Akik nem haltak elég gyorsan éhen, azokat tömegével lötték agyon.

Becslések szerint a kommunista terrornak a Szovjetunió fennállása alatt 30 millió ember esett áldozatául.

Osztályharc a Távols-Keleten

A kommunista Kínában tapasztalt erőszak jellege tipikusan hasonló, azzal a különbséggel, hogy a meghaltak száma itt jóval magasabb volt, mint a történelem bármely más forradalmában.

"A mézárások a falvakban kezdődtek, ahol Mao Ce-tung káderei gyűléseket hívtak össze. A káderek rábírták a parasztokat arra, hogy megrágalmazzák korábbi földesuraikat régi bűneikért, legyenek azok megtörténtek vagy kitaláltak. Miután a régi elit tagjait hátrakötött kézzel letérdepeltették, gyalázták és becsmérelték, elvezették és agyonlőtték őket. A városokban mindenki célpont lett, aki nem hódolt be eléggé a kommunistáknak. Az üzletembereket és az értelmiséget természetesen gyanú övezte." (USA magazin, 1962)

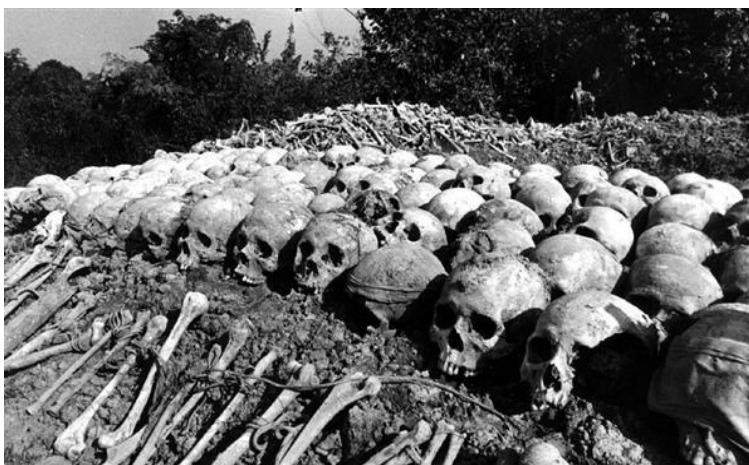
"A kínai bolsevizmus áldozatainak száma 50 millióra tehető, velük együtt pusztult el a kínai civilizáció színe-java." (Nathaniel Weyl és Stefan Possony: *The Geography of Intellect*, 1963)

Hasonló játszódott le Indokínában is.

1975-ben a Szovjetunió és Kína által támogatott észak-vietnámi csapatok elől menekülve 38 000 dél-vietnámi hagyta el otthonát és földjét, mivel nem akart kommunista uralom alá kerülni; ehhez jött még 850 000 ember, akik még annak előtte menekültek Észak-Vietnából délre. A vörösök hatalomátvétele után két év alatt tíz ezer helyi vezetőt végeztek ki.

Kambodzsa. Pol Pot vezetésével 1975-ben került hatalomra a Vörös Khmer a társadalom radikális átalakításának céljával. A teljes lakosságnak óriási mezőgazdasági kollektívákban kellett dolgoznia. Az értelmiséget és a tanult embereket likvidálták. A hagyományos kambodzsai társadalomnak az írmagját is kiirtották.

A városok lakosságát, öreget és fiatalot egyaránt, vidékre hajtották, fizikai állapotuktól függetlenül. Aki nem volt hajlandó menni, azt megölték. Úgyszintén azokat, akik nem mentek elég gyorsan és akik nem engedelmessé váltak.

Megszüntették minden politikai és polgári jogot. A gyerekeket elvették a szüleiktől és elkülönített kényszermunka-táborokban helyezték el. Bezárták a gyárakat, iskolákat és egyetemeket, lakat került a kórházakra. A betegeket az ablakon dobálták ki vagy az ágyukban lőtték agyon. Az ügyvédeket, orvosokat, mérnököket, tudósokat és más szakembereket (beleértve a hadsereg tagjait is) családjukkal együtt meggyilkolták. Betiltották a vallást, minden vezető szerzetest megölték és szinte minden templomot leromboltak. Tilos volt a zenehallgatás és rádiókészülékek birtoklása. Az idegen nyelven tudókat, a szemüvegeseket agyonlőtték. Nem volt szabad sem sírni, sem nevetni.

Az agyondolgoztatott, borzalmas körülmények között tartott emberek tömegével pusztultak el. A kambodzsai kommunista kísérlet négy esztendeje több mint 2 millió áldozatot követelt.

Osztályharc Afrikában

1994-ben a ruandai hutu többség szervezett tömegmészárlást rendezett a tutszi kisebbség soraiban. Kevesebb mint száz nap alatt közel egy millió tutszit gyilkoltak le.

A két népcsoport viszonya már a kezdetektől nem volt harmonikus. A hutuk földművelő, kis közösségeken alapuló életmódja élesen különbözött a tutszik állattenyésztésre és viszonylag fejlett monarchikus rendszerre épülő életmódjától. A két nép fejlettségében rejlő különbségek nagyon hamar a tutszi - kisebbségi - lakosság dominanciáját hozták magukkal, amely a hutu többség döntésekből és az ország vezető, katonai elitjéből való kiszorulását eredményezte.

A népirtás fő oka feltehetően a hutuk kisebbségi érzéséből táplálkozó irigységük magasabb, vékonyabb testfelépítésű, nemes arcélú és nem utolsósorban értelmesebb embertársaikkal szemben.

Összegzésképpen

A fentebb leírt szomorú példák egész népcsoportok legértelmesebb tagjainak szándékos kiirtásáról elárulja a züllöttségnek azt a fokát, ahová az emberi természet napjainkra lesüllyedt. Iszonyodva elítéljük a kannibalizmust, de itt - biológiai értelemben - olyan állatokról van szó, melyek saját fajtájukat irtják, még csak nem is az élelemért. Példa nélkül álló jelenség, hogy az az intelligencia, amely lehetővé tette az ember számára, hogy az élővilágot uralja, a túlélés technikái helyett birtokosának elpusztítására törekszik. Ez a művi kiválasztódás eredménye, amely a tömegek színvonalára való süllyedést részesíti előnyben az evolúciós természetes kiválasztódással szemben. A "valamit birtoklók" lemészárlása végső bizonyítéka a kevésbé tehetségesek erejének és szándékának, mikor forradalmi hajlamaikat demagóg szónokok hevítik. Ha egy nap a nyugati országok közép- és felsőbb osztályai, minden nemzet intelligenciájának és bölcsességének őrzői, áldozatául esnek e vad pusztító ösztönöknek, a teljes emberi faj igen rövid időn belül állatias szintre zuhan vissza.

Romboló eszmék

Mottó:

"A kommunizmus eszméje alapvetésként követeli meg az elmebetegséget."

"Eltemetünk bennetek", ígérte Nikita Hruscsov.

"Először Kelet-Európát hódítjuk meg, majd az ázsiai tömegeket. Utána bekerítjük Amerikát, a kapitalizmus utolsó bástyáját", jósolta Lenin.

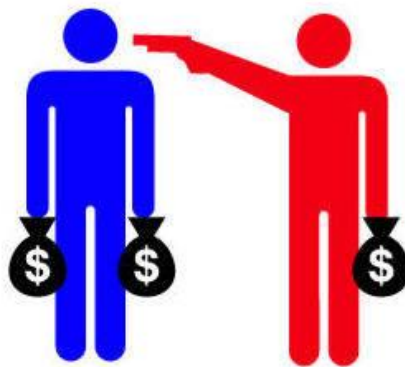
Habár a kommunizmus mai álarcai a szocializmus, a liberalizmus valamint az úgynevezett zöldmozgalmak, mégsem tudnak megtéveszteni bennünket, ezért a fejezet további részében eredeti nevükön említjük őket.

Világos, hogy a Nyugat intelligens és tehetséges népei választhatnak: vagy megsemmisülnek, vagy életerősebbé és létszámban sokasodóvá válnak. Vagy sorsuk kovácsai lesznek, vagy a sors áldozatai. A marxizmus számára alapvető fontosságú a felsőbb és középosztályok tervszerű kiirtása, beleértve azt az intelligens elitet, amely egyedül lenne képes szembeszállni velük. Ennek "szelídebb" formája a mai módszer: a népek értelmi színvonalának lesüllyesztése az oktatási rendszer szétrombolásával, a médiából áradó ízléstelen szennyhullámmal, a bűnözőkkel szembeni engedékenységgel, a deviáns másság irányába tanúsított tolerancia erőltetésének politikájával. A kommunisták nem tűrik azokat a gondolkodó embereket, akik képesek átlátni propagandájukon.

Hiba lenne a kommunizmust csupán "ideológiák konfliktusaként" szemlélni. A kommunizmus alapvető biológiai jelenségen alapul. Képes kiaknázni az átlagos értelmi képességű emberek gyors szaporodását, mely szaporodás azért következik be, mert a természetes kiválasztódás már nem érvényesül, így nincs, ami létszámukat korlátozná. Ez az oka a marxista forradalmárok önbizalmának, amelytől hosszú távon céljaik beteljesülését remélik. Hiába nyilvánvaló a kommunizmus csődje minden gondolkodó ember számára, mégis egyre fokozódó mértékben nyer teret, egyenes arányban a gondolkodásra képtelen tömegek növekedésével. Ez az oka annak is, hogy a kommunizmus már nem kizárólag vérontás révén törekszik céljai elérésére. Elég kivárniuk, amíg az intelligens egyedek számbelileg alulmaradnak a középszerű elmékkel szemben. Jelen állás szerint nem kell sokáig várniuk.

A kommunizmus késleltethető reformokkal, szembenálló ideológiákkal, jóléti intézkedésekkel vagy megalkuvó politikával - mindegyik a tüneteket kezeli az okok helyett. De a kommunizmust csak értelmes emberek éber és számban növekvő közösségével lehet megállítani. A tömegek szaporodását az intelligens emberek bővülő hányadával lehet ellensúlyozni. Szerencsére nincs szükség egy az egyhez arányra. Tíz kiemelkedő intelligenciájú ember jóval nagyobb súlyt jelent, mint ezer degenerált.

Nem elegendő, ha az intelligens ember megelégszik a viszonylagos szabadság csökkenő lehetőségeivel. Egy olyan rendszer, amelyben minden embernek lehetősége van olyan magasra jutni, melyet saját képessége és tetteje lehetővé tesz, csekély vonzerővel bír azok számára, akiknek a képessége és tetteje kevés tartalékból táplálkozik. Nem sokat ér, ha bemutatjuk az embereknek, hogy a magántulajdon és a szabad vállalkozás a lehető legtermelékenyebb rendszert hozta létre, ha ezek az emberek képtelenek bármi megtermelésére, létrehozására. A másokban meglévő alkotó tehetség a dologtalan egyedeket nem ösztönzi termelőmunka végzésére. Viszont irigységgel tölti el őket és azzal a vágygal, hogy elvegyék mások munkájának a gyümölcsét. Ha demagógok megmutatják nekik, hogy használják fel együttes erejüket ahhoz, hogy megszerezzék a termelő osztályok vagyonát és tulajdonát, akkor mindenkit elsöpörnek, aki az útjukba áll.

Felesleges rámutatni arra, hogy a konfiskálás csupán a meglévő vagyont osztja meg és legföljebb lelassítja új vagyon létrejöttét. A proletárforradalom elkerülhetetlen következménye a hiány. A fellázadt tömegek képtelenek felfogni ezt a régi igazságot. Az ő módszerük a gyümölcszedésre magának a fának a kivágása.

A szabad vállalkozásokon alapuló rendszer erényeinek és lehetőségeinek széleskörű megismertetése fontos feladat. De egyáltalán nem elegendő, ha az intelligens férfiak és nők egymást világosítják fel a szabadversenyen alapuló kapitalizmus előnyeiről. Amíg a társadalom értelmes tagjainak aránya csökkenő tendenciát mutat, aközben politikai és gazdasági kizsákmányolásuk egyre nő [azaz a népesség egyre nagyobb dologtalan hányadát kell eltartaniuk], ami előbb-utóbb forradalomba torkollik. Lehetetlen úgy megtartani a szabadságot, ha a népesség nagyobbik része nem érti meg a szabadság és anarchia közti különbséget és nem képes a szabadsággal konstruktív módon élni.

"Az ember pontosan olyan mértékben alkalmas a szabadságra, amilyen mértékben képes saját vágyait erkölcsi láncokkal gúzsba kötni; amilyen mértékben igazságszeretete felette áll állati természetének; amilyen mértékben erkölcsi szilárdsága és józan értelme felette áll hiúságának és önhittségének; amilyen mértékben hajlik a bölcs és a jó tanácsokra, szemben a csirkefogók hízelgésével. Társadalom nem létezhet, amíg az akarat és a vágy feletti ellenőrzés hatalma a helyére nem kerül, és minél kevesebb van ebből belül, annál többnek kell kívül kerülnie. A dolgok örökkévalóságában elrendeltetett, hogy a zabolátlan emberi szellem soha nem lehet szabad. Saját zabolátlansága béklyója kovácsa." (Részlet Edmund Burke 1791-ben a francia nemzetgyűlés egyik tagjához írt leveléből)

Napjainkban az emberi evolúció kritikus korszakhoz érkezett. A tömegek és felelőtlen vezetőik mindenütt győzedelmeskedni fognak és lényegében kiirtják az értelmes réteget, amely egyedül hivatott az evolúció továbbvitelére? Az emberiség elkerülhetetlenül és visszavonhatatlanul lefelé tartó spirálba kerül?

A sikeres ellentámadás első lépéseként meg kell erősíteni azok táborát, akikben elegendő akarat és értelem van a kommunizmussal való szembenálláshoz. Ezen igazság még nem tudatosult kellőképpen azon csökkenő számú országokban, melyek még nem tapasztalták meg a proletárforradalmak hatását. A tömegek lázadását egyedül a népesség értelmi szintjének emelésével lehet hatékonyan megakadályozni.

Az oktatás képes ismeretek terjesztésére és javítja az intelligencia alkalmazásának módozatait, de intelligenciát nem tud teremteni. Az intelligenciahányad nagyobb részét a gyermek az anyaméhéből hozza magával. Mivel intelligens gyermekeket csak intelligens párok képesek világra hozni, szükséges, hogy ez a társadalmi csoport minél több gyermeket vállaljon. Sok dologhoz hasonlóan ezt is könnyebb mondani, mint megvalósítani, de egyáltalán nem lehetetlen. Megtehető a jognak, erkölcsnek és a természetnek tetsző módon, létező társadalmaink keretein belül.

Ezen bukik minden. Az ember jövőbeli evolúciója a következő kérdésre adott választól függ: Tovább fog-e csökkenni intelligens embertársaink létszáma addig a kritikus pontig, ahonnan már nincs visszaút és az önmegsemmisülés óhatatlanul bekövetkezik? Vagy leküzdik önként vállalt terméketlenségüket és meghódítják az értelem még magasabb szintjeit?

Visszatekintés

"Ha tudnánk, hogy hová és merre tartunk, jobban meg tudnánk ítélni azt, hogy mit és hogyan tegyünk." (Abraham Lincoln)

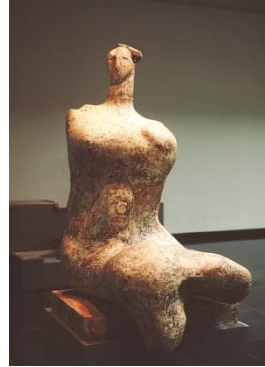
Tehetséges emberek ezrei dolgoztak azon, hogy felszínre hozzák az evolúció bizonyítékait. További ezrek keresték annak megértését és magyarázatát, hogy a Természet miért osztotta el a bölcsességet és tehetséget oly egyenlőtlenül az emberek között. Mindezen igyekezetből, amely még ma is tart, annyi ismeret már a birtokunkban van, amely alapján feltérképezhetjük, pontosabban mint valaha, hogy jelen pillanatban hol áll az emberiség az evolúciós létrán. Bizonyosnak mondható, hogy feszültséggel teli, nyugtalan és kritikus korszakban vagyunk.

Ma már értjük a legjobb képességűek túlélésért folytatott kegyetlen versenyének lassú, de gyökeresen átalakító hatását. Látjuk, hogy évmilliókon át a rákövetkező nemzedékek a legjobban alkalmazkodó egyedek utódaiból tevődtek össze. Nagyjából nyomon követhetjük azt a folyamatot, melynek során az ember olyan szellemi erő birtokába került, hogy uralma alá tudta hajtani a szerves és szervetlen világot egyaránt. Azt is látjuk, hogy az ember az utolsó 13 000 évben már nem szorult rá arra a heves küzdelemre, amelynek magasrendű értelme kifejlődését köszönhette. Ennek következményeképpen megállt agyának a növekedése. Egészében tekintve még azt az intelligenciaszintet sem volt képes megtartani, melyet a természetes kiválasztódás eredményeképpen elért. Habár létszámbeli gyarapodása által az emberiség agykapacitása megsokszorozódott és az ismeretanyag összegyűjtése és terjesztése révén sokkal több információ és eszköz áll rendelkezésére, az ember fáradságos munkával megszerzett képességeit számos negatív hatás rombolja.

Jellegzetes ifjúkori lelkesedéssel az ember elhagyta természetes környezetét és vad, egyben nagyszerű, kalandokba vetette magát. Jellegzetes ifjúkori energiával időről időre bonyolult civilizációkat hozott létre, és tanúja volt összeomlásuknak is. Ez az erózió annak a ténynek volt köszönhető, hogy azok a népek, akik e magas szintű kultúrákat megteremtették, nem reprodukálták magukat megfelelő létszámban. Azok a biológiai források, melyek a nagy, rendkívül összetett, társadalmi rendszereket megteremtették, nem újultak meg megfelelő mértékben. E rendszerek darabjaikra hullottak, beleértve az "örök" Római Birodalmat is. Huszonegy civilizáció hanyatlása és bukása demonstrálja, hogy az ember képes nagy társadalmak építésére, de nem tanulta meg azok egy bizonyos időn túli megtartásának technikáját.

Az ember, számtalan civilizáció örököse, jelen állapotában az eddig létező társadalmi rendszerek legerősebbjét mondhatja magáénak - amely azonban már túljutott csúcspontján. Több baljós tünet mellett az 1914 óta dúló nagy háborúk a múlt századot a történelem legvéresebb századává tették. Általánosságban tekintve elsorvadni látszik az az emberi intelligencia, amely a *homo sapiens*-t egykor a Föld urává tette, és amely felgyorsítja a jelen civilizáció pusztulását. Tulajdonképpen a helyzet olyan drámai mértékben romlott, hogy a meglévő intelligencia túlélés helyett inkább a kihalás potenciálját hordozza magában.

Amíg az ember eljutott jelenkori állapotáig, úgy biológiai mint kulturális értelemben kanyargós utat tett meg. A fejlődés újabb csúcscsúcsaira való felkapaszkodását gyakran követték visszaesések. Az új népek a régi alapokra építkeztek. Ennek ellenére a mai ember biológiai felépítése elmarad a cromagnoni emberétől és kultúrája meg sem közelíti a görög civilizáció csodáit.

Kultúra akkor és most

Jelen pillanatban az emberiség, hasonlóan a rágcsálókhoz, a túlsúlyfoltosság állapota felé halad, melyen csak drasztikus és politikailag elfogadhatatlan eszközökkel lehetne enyhíteni. Habár technológiai vívmányai nagyobb hatalmat adtak a kezébe, mint valaha, a belül ható degeneratív erők a romlás és önpusztítás irányába lökik.

Élelmiszertermelő képességeinket olyannyira megnövelte a mezőgazdaságban bekövetkező tudományos innováció, hogy minden évben újszülöttek további millióit tudjuk táplálni, miközben a csökkenő halálozási ráta következtében növekvő népességet is ellátjuk. Azonban az általunk létrehozott tudományos csodákból nem az intelligens egyedek profitálnak, hanem a kevésbé intelligensek növekvő tömegei. Az orvostudomány soha nem tartott életben ennyi fogyatékos embert, mint manapság, miközben legkiválóbb elméink, akik a születésszabályozás rabjai, keveset tesznek azért, hogy saját számarányukat gyarapítsák. Például az angolszászok, hollandok, németek és egyéb észak-európaiak születési aránya, akik az Egyesült Államokat megteremtették, az 1620-1820 közötti páronkénti nyolc gyermekről a mai páronként kevesebb mint két utódra csökkent.

Bármi legyen is az ok - és eddig csak néhányat érintettünk -, ragyogó képességű polgártársaink egyre kevesebb számarányban képviseltetik magukat a világ népességének elképesztő ütemű bővülésében. Bekövetkezik a kommunisták által olyannyira várt eshetőség, mikor egy szabad országnak a szükségesnél kevesebb tehetséges vezetője marad és a lakosság nem elég intelligens ahhoz, hogy hivatalba szavazza a még megmaradtakat (amely helyzet máris több helyen bekövetkezett). Majd a bekövetkező gazdasági és politikai káoszban forradalmi káderek ragadják magukhoz a kezdeményezést, vagy belső felkelés vagy kívülről jövő támadás, vagy mindkettő által. Mikor hatalomra kerülnek, megkezdik azok megsemmisítését, akik nem úgy gondolkodnak és cselekszenek, ahogy a marxisták elvárják. A nagyobb biztosíték kedvéért a kommunisták azokat is likvidálják, akik csupán önállóan gondolkodnak. Az értelmes emberek mindig nagy veszélyt jelentettek és jelentenek a marxista "nagy testvér" jól kifundált terveire.

Mindez szomorú kilátás a gondolkodó emberek számára. Ezért kardinális döntések előtt állunk, melyek az emberiség történetében a legnagyobb horderővel bírnak. Mivel a számítások szerint a Föld túljutott létezési ciklusának a felénél, milyen sors vár az emberre abban az öt milliárd esztendőben, amely még hátravan, mielőtt a bolygó alkalmatlanná válik az élet számára? Az értelmes réteg véglegesen elmerül a tömegek óceánjában? A magas intelligencia elpusztítja önnön magát? Amely biológiai kudarc a természetes kiválasztódásba való beavatkozásának eredménye. Vagy a biológia terén meglévő beható ismereteit veleszületett képességeinek jobbítására fogja használni?

Amíg a szükséges nagy döntéseket nem hozzuk meg és nem ültetjük át mielőbb a gyakorlatba, az emberiség alacsony és magasabb minőségű populációja közötti harcot az előbbiek fogják megnyerni.

Pillantás előre

"Az embernek megbocsátható, ha némi büszkeséget érez a fölött, hogy ő, habár nem is saját fáradozásai által, a szervi rangfokozat legnagyobb magaslatára emelkedett; és az a tény, hogy ő ekképp ennyire jutott, ahelyett, hogy már eredetileg ide volt volna helyezve, reményt nyújthat neki, hogy a távoli jövőben még magasabb hivatása lesz..." (Charles Darwin)

A pesszimisták mondhatják, hogy csak két választásunk van: visszatérhetünk a természetes kiválasztódás jégkorszakbeli formájához, amely oly végzetesnek bizonyult a kevésbé intelligensek számára. Ez kataklizmikus megisméltődését jelentené fejlődésünk vadászó korszakának.

Vagy tovább mehetünk az elme általános eltompulása felé vezető utunkon, amely az értelem halálát jelenti.

Mindenesetre kínálkozik egy olyan megoldás, amely a fenti alternatíváknál jóval humánusabb és praktikusabb.

Ezt a megoldást nem egyetlen ember eszelte ki, hanem számos briliáns elme közös gondolkodásának az eredménye. Ez az emberiség legnagyobb együttes felfedezése. Csupán azért marad rejtve tekintetünk előtt, mivel az átalakulás nem gyorsan, hanem fokozatosan megy végbe. Az ember belső tartalékait olyan mértékben növeli meg, míg nem csak felnő a reá váró gigantikus biológiai feladatokhoz, hanem a dolgok jobbítására is képes lesz. E megoldást, a természetes kiválasztódás logikus következményeképpen, intelligens kiválasztódásnak nevezzük.

Tulajdonképpen az emberi faj még ifjúkorát éli. Nem tekintheti a szenilitást és hanyatlást elkerülhetetlen sorscsapásnak. Birtokában van annak a tudásnak, ami jobbá teheti elődeinél. Az intelligens kiválasztódás egyedülálló lehetőséget kínál számára saját evolúciójának irányítására. Persze, eldobhatja magától ezt a tudást, ahogy a hatalmas cro-magnoni vadászok is megvetették a kőcsiszolás és kezdetleges földművelés primitív technikáit. Vagy hasznosítja azokat a konstruktív forradalmi erőket, melyeket eszes koponyák adtak a kezébe. Ezen új lehetőségek alkalmazása vagy elutasítása fogja meghatározni azt az irányt, amely jövőbeni útján vagy a csúcsra, vagy a szakadékba vezet. Választania kell, mivel a változás, amely néha gyors, néha lassú, annak a szerves világnak az elsődleges törvénye, amelynek ő is alkotórésze.

"Az emberiség történetében első ízben képes egy széttöredező civilizáció hanyatlása okainak felismerésére. Először fordul elő, hogy a tudomány gigantikus tárháza áll rendelkezésére. Ki tudjuk aknázni ezt az ismeretanyagot, ezt az erőt? Ez az egyetlen reményünk arra, hogy elkerüljük minden eddigi múltbeli nagy civilizáció végzetét. Sorsunk a kezünkben van. Új úton kell haladnunk, és csakis előre." (Alexis Carrel: *Man the Unknown*, 1939)

Több mint 10 000 éven át az ember kulturális haladását genetikai stagnálás vagy regresszió kísérte. Nincs szükség ilyen óriási és elfogadhatatlan ár megfizetésére. Módunkban áll úgy kulturális, mint genetikai értelemben továbbfejlődni.

Az intelligens kiválasztódás sem nem új, sem nem kipróbálatlan. Mióta az ember először házasított növényeket és állatokat, ezt egyre növekvő hatékonysággal tette. Fogta a savanyú vadalmát és édes, ízletes, tápanyagokban jóval gazdagabb gyümölcscsé változtatta. Fogta a vadtyúkot és megkettőzte méretét, megsokszorozta tojásadó kapacitását. Fogta a vadkutyát és erősebb, gyorsabb, eszesebb állatot faragott belőle. Az intelligens kiválasztódás olyan lehetőséget kínál, amely egyetlen más fajnak sem adatott meg - esélyt arra, hogy átlépje a természetes kiválasztódás korlátait és horrorját, amely oly sokáig meghatározta létét.

Az intelligens kiválasztódás keretében az intelligensebb emberek egyre több magukhoz hasonló utódot hoznak a világra. A gyenge értelmi képességű egyedek leölése helyett, miként azt a primitív természetes kiválasztódás tette, elegendő lelassítani szaporodásuk mértékét, miközben az intelligenseket ösztönözni kell a nagyobb születésszámra. Ez elemi eljárás az állattenyésztés világában, azonban mikor ezt az ember magára alkalmazná, szembetalálja magát távoli múltunkból itt maradt altruista emóciókkal és attitűdökkel.

Csak ép magot vess!

Az intelligens kiválasztódást nem szükséges kikényszeríteni. A nép beleegyezésével való kormányzáshoz hasonlóan bármely olyan csoport önként alkalmazhatja, amely kellő mértékben előrelátó és felvilágosult megvalósításához. Az ember önmagát házasította. Tehát önnön kiválasztódására is képes. Mintha a jóindulatú Gondviselés, látva az ember botladozását és kezdődő romlását, időben elárulná neki létének titkait, hogy megmenthesse magát attól a biológiai elfajzástól, amit saját válogatás nélküli szaporodása váltott ki. A megértés hiánya vagy egyenesen restsége gátolja meg az embert abban, hogy hasznot húzzon legnagyobb felfedezéséből.

Láttuk, hogy az ember képes környezetének oly mértékű befolyásolására, hogy az már a természetes kiválasztódás ellen hat. Ezek a lehetőségek - fegyverek, szerszámok, tűz, mezőgazdaság, iparosítás és tudomány - elszűrülnek azon

lehetőségekhez képest, melyek most rendelkezésére állnak. Az intelligens kiválasztódás tartalékai, okosan alkalmazva, képessé tehetik korlátai átlépésére, mely korlátok létrehozásában nem csak az ember és környezete játszott szerepet, hanem maga az evolúciós folyamat is. Segítségével megszakíthatja a haladás és hanyatlás körforgását, amely minden állati társadalomra jellemző, az emberét is beleértve. Ösztönzést jelenthet a lét magasabb szintjére való emelkedéshez, melyhez képest jelenlegi szerves állapota csak kezdetleges kiindulópont lehet. Nem csupán az uralkodó élőlények utolsó tagjának számíthat, hanem elsőként lehet képes saját biológiai felépítésének irányítására és alakítására. A tűz domesztikálása a természet erőinek első ember általi meghódítását jelentette. Legnagyobb diadala saját evolúciójának vezénylése lesz.

"Ha végiggondoljuk a genetikai tudomány emberre való alkalmazásának logikai következményeit", írta H.J. Muller, "a lehetőségek eddig elképzelhetetlen tárháza nyílik meg előttünk."

Az intelligens kiválasztódás sokkal gyorsabb és szelídebb folyamatnak ígérkezik, mint a természetes kiválasztódás, miközben az emberiség jobbításának legnagyobb lehetőségét rejti magában.

"Az ember a történelem e pillanatában jóval nagyobb hatalmat képes gyakorolni a természet erői felett, mint azt valaha is álmodni merté volna. Könnyűszerrel megoldja az anyagi lét problémáit. Leigázta a vadállatokat, sőt legyőzte a rovarokat és mikrobákat is. Ha úgy akarja, a béke és haladás aranykorszaka köszönthet be. Minden rajta múlik. Kizárólag utolsó és leggonoszabb ellenségét kell még térdre kényszerítenie - saját magát." (Winston Churchill, 1950)

Ha egy nagy nemzet következetesen megvalósítaná az intelligens kiválasztódás folyamatát és csak egy nemzedéknyi előnye lenne a világ többi részével szemben, nem lenne ország, amely képes lenne utolérni.

A magasan fejlett technikai hadviselés korában egyre inkább nyilvánvalóvá lesz, hogy mindenek közül a legkritikusabb és stratégiaileg legfontosabb tétel az emberi szürkeállomány. Nagy nemzetek merültek alá amiatt, hogy e területen, még ha csekély mértékben is, de hanyatlásnak indultak. Mások pedig nyertek, annak ellenére, hogy emberben és anyagban hiányt szenvedtek. Ma a vereség gyorsan és biztosan eléri azokat a nemzeteket, akiknek a szürkeállománya apadásnak indul.

Fogyatékos elmék

"Az ember fel van vértézve sajnálattal és más jóindulatú érzéssel; hatalmában áll sokfajta szenvedés megakadályozása. Hiszem, hogy a természetes kiválasztódást is képes lesz olyan folyamatokkal felcserélni, melyek jóval könnyöretesebbek és nem kevésbé hatékonyak." (Sir Francis Galton)

Nincs más út, mint az, ami előre visz, de egyszerre csak egy lépés tehető meg. A felfelé kaptatás nem olyan könnyű, mint a lefelé ereszkedés. Először is fel kell tennünk azt a kérdést, hogy összhangban van-e törvényeinkkel és hagyományainkkal az intelligens kiválasztódás gyakorlatba való átültetése? Az intelligens kiválasztódás intelligens férfiak és nők dolga, hogy szabadjára eresszék azt a természetes termékenységet, melyet oly sokáig elfojtottak magukban. Ezzel egyidejűleg a csökkent szellemi képességűeknek segíteni kell szaporodási ütemük mérséklésében. Ezt könnyebb mondani, mint megcselekedni. De meg lehet tenni. Minél előbb és minél hatékonyabban megy végbe, annál jobb lesz mindenkinek, néhány demagógot kivéve. Ezzel elérkeztünk azokhoz a konkrét intézkedésekhez, melyekkel fékezhetjük az emberiség gyengébb értelmi képességű, felelőtlen szegmensének a szaporodását, mely réteg máig megőrizte primitív gyermeknemző szokásait. E csoporthoz tartozik a legtöbb szellemi fogyatékos is.

"A buta elme abszolút holt súlyként nehezedik a fajra. Olyan csapás ez, amelyet nem lehet enyhíteni. Az általa a jelen nemzedéknek okozott súlyos és összetett szociális terhet nem lehet kompenzálni, miközben az a megkérdőjelezhetetlen tény, hogy rendkívüli mértékben örökölhető, romboló méregként hat a fajra; lealacsonyítja a népesség minőségét." (Havelock Ellis: *The Task of Social Hygiene*, 1912)

Az emberek meggyilkolása nem elfogadott gyakorlat a legtöbb létező társadalomban, a háborút és a legsúlyosabb bűncselekmények megtorlását kivéve. Ez azt jelenti, hogy a legtöbb kormány nem engedi az élet elvételét, miután az elkezdődött. Azonban a társadalmak elfogadják az élet létrejöttének megakadályozását. A sperma vagy a petesejtek pusztulása nem olyan tragédia, mint egy élő ember halála, álljon akár a fejlődésének legkorábbi fázisában. Azok a nők, akik sok gyermeket hoznak világra, emellett petesejtek százait is termelik, melyek megtermékenyülés nélkül pusztulnak el. Minden férfi sperma százmillióit pazarolja el, míg azok közül egy petesejttel találkozik és gyermeket fogan. A bűnözőket és a gyengeelméjűeket bezárjuk, miáltal korlátozzuk szaporodási képességüket. Az apácáknak és papoknak tilos utódokat nemzeni. Mindenféle fogamzásgátló szert vásárolunk. Megértően szemléljük tehetséges és intelligens emberek gyermektelenségét, pedig ez a gyakorlat a legértékesebb emberi gének pótolhatatlan veszteségét jelenti. Ennek megfelelően a fogyatékos egyedek szaporodási ütemének csökkentése nem igényli a hozzáállás gyökeres megváltoztatását, különösen akkor, ha a csökkentés önkéntes, tekintettel a sterilizáció és fogamzásgátlás egyszerű technikáira.

Ismerjük a legáltalánosabb és legveszélyesebb fertőző betegségeket és lényegében ellenőrzésünk alatt tartjuk őket. Azonban viszonylag közönyösek vagyunk az öröklött betegségekkel és fogyatékoságokkal szemben. Át kell

lendülnünk ezen a közönyön, hogy meggátoljuk azok számbeli növekedését, akik a társadalom számára terhet és romlást jelentenek. Például miért kellene folytatnunk azok szaporodásának finanszírozását, akik nem képesek megállni a helyüket az életben? Mindez saját gyermekeinkre rak növekvő anyagi terhet.

Dollárok milliárdjait elnyelő programok hatnak az alacsony értelmi képességű és fogyatékos emberek számának csökkenése ellen. Számos program valójában ösztönzi a problémás népesség növekedését. Ez az, amit korunk tisztánlátó nagy gondolkodói "ámokfutó humanitárizmusnak" neveznek. Legyen ez a segítség bármennyire is részvételtjes és politikailag kifizetődő a kormányok számára, jelen formájában elsőrendű biológiai baklövésnek tekinthető. A világ mindörökké rosszabb lesz általa. Ámde a hiba kijavítható együttérzésünk megőrzése mellett is.

Segítsük a nélkülözőket, különösen balesetek áldozatait vagy olyanokat, akik nem öröklött betegségben szenvednek. De miközben adunk, tegyük fel magunknak a kérdést: ha ezek az emberek nem tudják ellátni magukat és családjukat életük virágjában, akkor mikor? Minimumként kell kitűznünk magunk elé azt a célt, hogy lebeszéljük őket olyan utódok nemzéséről, akik nagy eséllyel szüleikhez hasonlóak lennének. A hátrányos helyzetű embereknek fel kell kínálni a születésszabályozás egyszerű formáit. Hasonlóan fontos, hogy alaposan elmagyarázzuk nekik az általuk kiválasztott fogamzásgátlók helyes használatát.

Az értelmes és együgyű népesség arányának alakulása 120 év alatt:

1930-ban | 1960-ban | 1990-ben | 2020-ban | 2050-ben

Egyesek azt gondolják, úgy óvják az emberi jogokat, hogy lehetővé teszik öröklött fogyatékoságban szenvedő férfiaknak vagy nőknek, akik magukat is képtelenek ellátni, hogy bajukat gyermekeikre is átörökljék. Ez az emberi félreértés egyik furcsasága. Együttérzés a szerencsétlenek iránt, igen. De ha szellemi fogyatékoságuk öröklött, akkor segítenünk kell nekik abban, hogy *ne* legyen gyermekük, akik valószínűleg ugyanezt a fogyatékoságot fogják örökölni. Azt állítani, hogy az embereknek szabadságukban áll nyavalyáik továbbadása, hasonló ahhoz, mintha egy leprásnak jogában állna saját utódainak a megfertőzése.

A tudatlanokat lehet tanítani. A rosszakat meg lehet változtatni vagy fegyelmezni. De a veleszületett butaság ellen mit lehet tenni? Azon kívül, hogy a

kevésbé rátermetteket elpusztítanánk, miként ezt a természetes kiválasztódás tette, csupán az a lehetőségünk marad, hogy csökkentsük a jövő generációk nemzésében való részvételüket. Ha annyi pénzt és energiát fordítanánk az emberi fogyatékosok terjedésének visszaszorítására, mint amennyit a fogyatékosok szaporodásának elősegítésére áldozunk, óriási csökkenést könyvelhettünk volna el soraikban. Ezenkívül a jóléti kiadások kezdeményezést megölő és fojtogató terhe nem nehezedne a népesség azon tehetséges egyedeire, akik képességeiket értelmesebb célokra is tudnák fordítani.

"Bárki, aki kételkedne a szellemileg visszamaradt személyek rossz minőségű genetikai továbböröklésében, el kell hogy olvassa Reed doktor (Minnesota-i Egyetem) szellemileg retardált emberek hét nemzedéket átölelő kitűnő tanulmányát. Egy másik olyan tény, melyet minden orvosnak tudnia kell, az az, hogy ha az agy fejlődését irányító gének közül néhány "elromlik", a pszichózistól egészen a különcséig, neurózisig, alkoholizmusig, bűnözésig, gyengeelméjűségig és epilepsziáig egy sor súlyos körülmény léphet fel.

"Ezt dr. Serge Androp évekkel ezelőtt írt tanulmánya is egyértelműen bizonyította. Mivel Androp doktor tizenhárom esztendő telt el az ohioi Gallipolis városkában, jól ismerte 200 olyan családnak a tagjait, akik közül számosan rossz idegrendszeri betegségekben szenvedtek. Ezen emberek elődjének beteglapjai alapján 56 táblázatot állított össze - döbbenetes adatsorokkal! -, melyek e bizonyára nagyon szerencsétlen családok több generáción átívelő súlyos idegrendszeri rendellenességeit tartalmazzák.

"Például az S. család egyik szellemileg fogyatékos férfitagja intelligens leányt vett nőül. Két nemzedéken belül 4 szellemileg fogyatékos gyermeket, 1 epilepsziást, 3 bűnözőt, 1 alkoholistát, 1 öngyilkost, 1 erkölcstelen életet élő nőt és 1 koldusként tengődő utódot szabadítottak rá a világra.

"Az M. családban 4 szellemileg fogyatékos, 2 elmebajos, 4 epilepsziás és 5 bűnöző életmódú személy volt található. Az McM. családban 5 szellemileg fogyatékos, 4 epilepsziás, 4 elmebajos, 5 agresszív természetű és 1 alkoholista. Az L. családban 9 szellemileg fogyatékos, 1 bűnöző életmódú és 2 elmebajos." (Walter C. Alvarez: *Modern Medicine*, 1968)

Nem arról van szó, hogy a kevésbé értelmes népek ne hozzanak gyermeket a világra. Ennek csak olyan szélsőséges esetekben lehetne jogosultsága, mint a genetikailag kódolt bűnöző hajlam és a gyógyíthatatlan öröklődő betegségek. Azonban a társadalom kevésbé hasznos tagjainak a szaporodását nem szabadna bátorítani és támogatni. Ennél is fontosabb, hogy bő ismereteket kapjanak a fogamzásgátlási lehetőségekről. Legyünk olyan jólelkűek a balszerencsésekhez, amennyire körülményeink engedik, de nem szabad segítenünk az öröklött szellemi deficittel rendelkezőket abban, hogy utódaikat is nyomorúságossá tegyék. Ha úgy folytatjuk, ahogy jelenleg, a *homo sapiens* egyre kevésbé lesz *sapiens* [gondolkodó]. Széles körben állnak rendelkezésre azok az egyszerű eszközök és praktikák, melyek lehetővé teszik az öröklődő fogyatékoságot hordozók számára szaporodásuk szabályozását. Gondoskodnunk kell arról, hogy a szerencsétlen sorsú embertársaink ismerjék ezen fogamzásgátló technikákat és alkalmazzák is őket.

Kitörési pontok

AZ INTELLIGENCIASZINT EMELÉSE ÉRDEKÉBEN

Öt javaslat értelmes párok gyermekvállalási kedvének ösztönzésére.

1. Összeházasodott főiskolai/egyetemi hallgatók segítése

Koedukált főiskoláink, melyek egy évszázaddal ezelőtt még alig léteztek, sajátos lehetőségeket kínálnak intelligens fiatal férfiak és nők találkozásához. Tehetséges, házasulandó szándékkal megáldott, személyek egymásra találása hozzájárulhatna rendkívüli képességű gyermekek világra jöveteléhez. Azonban amíg a főiskolai/egyetemi oktatás anyagi terhei elriasztanak a korai házasodástól és gyermekvállalástól, az emberi intelligencia tartalékai tovább csökkennek. A magasan képzett párok reprodukciós aránya a nullához közelít.

Ebben rejlik a mai felsőfokú oktatás iróniája. Minél nagyobb tudást halmoz fel társadalmunk, annál több évet kell tanulásra áldozniuk azoknak, akik annak legalább egy specializált szeletét szeretnék elsajátítani. Minél értelmesebb az egyén, annál több időt szeretne tanulással tölteni, és ennek megfelelően a családalapítást is egyre inkább kitolja. Így aztán kevesebb gyermeket fog felnevelni, mint kevésbé tanult embertársai.

Legkiválóbb koponyáink felkutatása és tanítása jelenti a meglévő szürkeállomány hatékony kihasználását, ez a készlet azonban kimerülőben van és megújulása nincs kilátásban. Legértékesebb természetes kincsünk rövidtávú kimerítése hasonló ahhoz, mikor ritka fafajtákat vágunk ki anélkül, hogy gondoskodnánk újratelepítésükről. Habár nehéz elhinni, de legnagyobb kulturális eredményeink egyike - a felsőfokú oktatás - a genetikai regresszió eszközévé lett. Godfrey Thomson írja: "Az ország oktatási rendszere szitaként működik, amely kiválogatja a legintelligensebbeket és megsemmisíti azok utódait."

Ha ez a lefelé tartó trend felfelé ívelő szakaszba fordulna, a társadalom minden képzeletet felülmúló prosperitásának lehetnénk tanúi. Nem létezik alapvető összeférhetetlenség a diploma megszerzése és a gyermekvállalás között. Nem a hallgatók döntenek úgy, hogy életük e (potenciálisan) legtermékenyebb időszakában rossz anyagi körülmények között éljenek. A meghosszabbodott tanulmányi időszak és az ezzel járó pénzügyi nehézségek tántorítják el őket az utódnemzéstől.

Foto: Maiké Glöckner

Vitán felül áll, hogy az intelligens fiatal férfiak és nők nem halogathatják addig a gyermekszülést, míg legtermékenyebb éveik veszendőbe nem mennek. Még ha nem is képesek fenntartani magukat ezekben az években, ösztönözni kell őket a gyermekvállalásra. A rossz anyagi helyzeten segíthetnek, legalábbis az arra leginkább rászoruló szülők vonatkozásában, olyan értelmiségiek, akik már idősebbek és jómódban élnek. Ebben a nagy alapítványok és részt vállalhatnak.

Ez nem destruktív, hanem építő szándékú tervezet. Fokozatos, nem forradalmi vagy erőszakos, habár ennek ellenére sürgős. Képzeljük magunk elé azt a napot, mikor a legnemesebb jellemvonásokkal rendelkező és legtehetségesebb fiatal főiskolai/egyetemi hallgatóink sokasága válik szülővé, megszegyenítve a még gyermektelen párokat, akik így szintén kedvet kapnak utódok nemzésére.

Társadalmunk minden esztendőben több milliárd dollárt áldoz alacsony értelmi képességű, tunya emberek szaporodásának támogatására. Nem tehetnének legalább ennyit a magas intelligenciájú fiatal párokért? A briliáns eszű és egészséges hallgatók gyermekei jóval kisebb terhet jelentenének, mint a fogyatékos utódokra költött jóléti kiadások. Felnőttkorukban a főiskolai/egyetemi hallgatók gyermekei nagy valószínűséggel a társadalom hasznos tagjaivá válnak. Nehéz elképzelni olyan beruházást, amely nagyobb emberi hozamot eredményezne.

Azok a szülők, akiknek gyerekei vagy unokái a felsőfokú oktatásban vesznek részt, minden segítséget meg kell hogy kapjanak. Mielőbb cselekedni kell, mivel a felsőfokú oktatás egyre több évet vesz igénybe a fiatal intelligens felnőttek életéből. A jó képességű fiatal férfiakat ne tántorítsa el a házasságtól az a tény, hogy feleségüket még nem tudják eltartani. Ez a főképpen a mezőgazdasági gazdálkodás idejéből visszamaradt attitűd a magyarázata a fiatal hallgatók között terjedő erkölcstelen életvitelnek. Anyagi szemléletű társadalmunknak fel kell ismernie, hogy a házasság elsősorban biológiai és nem gazdasági kérdés. Azok az értelmes hallgatók, akik házasodni akarnak, ösztönösen is jó úton járnak. A kibővített és meghosszabbított oktatás az, ami természetellenes.

A szülőknek meg kell érteniük, hogy ha lebeszélük felsőfokú tanulmányaikat végző gyermekeiket a házasságról, az a családi vérvonal kihalásához vezethet. A főiskolák/egyetemek vezetőinek fel kell ismerniük a helyzetet és kollégiumi szállásokat kell tervezniük összeházasodott párok számára, valamint óvodát, napközi otthont gyermekeiknek, hogy a felsőfokú oktatás, különös tekintettel a posztgraduális képzésre, ne követelje meg az agglegényéletet. Diplomaszerezés és gyermekvállalás nem lehetnek ellenségei egymásnak!

A főiskolák és az egyetemek fontolják meg annak lehetőségét, miként csökkenthetnék gyermekes hallgatóik tanulmányi díját. Ezek a hallgatók a jövőbeni polgárok legjobbjait nevelik fel, miközben a gyermektelen hallgatók biológiai vagyona a nullával egyenlő. Mérlegelés tárgyává kell tenni az utódokat vállaló hallgatók jutalmazását is. Ha egy nemzet a normál gyermekvállalást össze tudja egyeztetni a felsőfokú oktatással, sebeshetetlenné lesz.

2. Vállalati támogatás

A vállalatok a főiskolákon/egyetemeken tehetséges végzős hallgatók után "vadásznak", akikre műszaki és vezetői vonalon szükségük van. A "vadászat" annál intenzívebb és eredménytelenebb, amilyen mértékben növekszik a jó képességű munkavállalók iránti igény.

"Ma, történelmünk során első ízben, szűkében vagyunk képzett műszaki értelmiségnek. A fejlett technológia széleskörű alkalmazása igényli a műszakilag képzett munkaerőt, egészen addig a pontig, mikor a rendelkezésre álló forrásból ez a szükséglet már nem elégíthető ki. A kínálat és kereslet közötti egyenlőtlenséget kétszáz nagyvállalat tisztségviselői nyomatékosították, mely vállalatok az Egyesült Államok ipari kutatásában és fejlesztésében tevékenykedő tudósok és mérnökök több mint felét foglalkoztatják. E vállalatok többsége jelezte, hogy a műszaki téren meglévő munkaerőhiány vagy gátolja a folyó kutatási tevékenységet vagy akadályozza kutatási és fejlesztési programjaik kívánt bővítését." (C. G. Darwin: *The Next Million Years*, 1953)

A vállalati növekedés most már kevésbé függ a rendelkezésre álló tőkéből, mint az alkalmazottak kompetenciájától. Számos vállalat a szükséges tőkét a megfelelő alkalmazottak hiányában ki nem fizetett keresetektől generálja. De a szükséges szürkeállomány létrehozásához úgy is hozzájárulhatnak, hogy ösztönzik tehetséges gyermekek megszületését. Távlatokban gondolkodó vállalatok a primitív vadászó fázisból átléphetnének a gazdálkodó fázisba, ami a szakképzett munkaerőhiány mérséklését illeti. Pénzeszközöket kell félretenni annak érdekében, hogy ragyogó elméjű fiatal mérnökhallgatók, tudósjelöltek és üzleti képzésben résztvevők - tehát azok a tehetséges fiatal emberek, akikre a vállalatoknak szükségük van - megházasodjanak és gyermekeket vállaljanak, miközben tanulmányaikat végzik.

Ennek elérésére a vállalatok kiválóan alkalmasak, mivel elméletileg olyan hosszú életűek, mint a működésüket lehetővé tevő kormányok. Folyamatosságuk lehetővé teszi számukra, hogy a jövőben elegendő számú intelligens munkaerő álljon rendelkezésükre. Az Egyesült Államokban az adózás előtti jövedelemből öt százalék levonható, ha azt ilyen célra fordítják.

Mivel társadalmunk még viszonylag szabad, a hallgatók gyermekei felnőve nem kötelezhetők azon vállalat számára dolgozni, amely besegített megszületésük finanszírozásába. De a gyermekek apja inkább hajlik arra, hogy a diploma megszerzését követően idegen cég helyett a segítséget nyújtó vállalatnak dolgozzék.

Az e könyv szerzője által sokáig vezetett vállalat a fenti tervezet egy formáját ültette át a gyakorlatba. Azok a fiatal alkalmazottak, akiknek intelligens fiatal feleségük volt és legalább egy normális utódjuk, minden ezt követően született gyermekük születést megelőző és gyermekágyi kiadásait a munkahely felé elszámolhatták. Ezenfelül az alkalmazottnak a vállalat számára való potenciális értékétől függően azt is felkínáltuk, hogy az újabb gyermek vagy gyermekek iskoláztatási költségének egy részét vagy teljes egészét megtérítjük. Ezt életbiztosítással kombináltuk, melynél az alkalmazott gyermeke volt a kedvezményezett. A szerzőnek az a véleménye, hogy minél nagyobb egy férfi családja, annál kevésbé hajlik a munkahelyet adó cég elhagyására. A később esedékessé váló nyereséget megosztó kompenzáció és a fentebb felvázolt költségmegosztó konstrukció egymás hatását erősítették. Mindehhez járult a vállalatunkkal szemben tanúsított kedvező másodgenerációs hozzáállás is.

Ha bármely cég legjobb alkalmazottai nem nevelik fel azokat a gyermekeket, akik az évek során követhetik őket, a vállalat elhanyagolja üzleti növekedésének legfontosabb tényezőjét. A "neveld fel a sajátod" jóval ésszerűbb, mint más cégekkel versenyezve alkalmazottak után "vadászni" és ezzel kikényszeríteni a munkaerő költségeinek állandó emelkedését.

3. Gyermeki közösségek

A magas fokú városiasodás, amely a civilizáció utolsó stációjára jellemző, fő oka az intelligens férfiak és nők egyre zsugorodó számarányának. Mivel a gyermeknevelés nagyobb terhet jelent a nagy városközpontokban, mint másutt, ezt a városi értelmiségi párok nem szívesen vállalják fel.

"Érdekes sajátossága a városnak, hogy minden korszakban és minden földrészen alacsony születésszám jellemezte. A halandóság nagyobb volt a városokban, mint vidéken, valószínűleg a fokozott járványveszély miatt; a termékenység viszont nem érte el a kívánt mértéket. Kijelenthető, hogy a nagyváros sosem tudta reprodukálni önmagát, mindig a környező területektől beáramló migránsoktól függött."
(Marston Bates: *The Prevalence of People*, 1955)

Ez a nyomasztó helyzet szükségessé teszi az emberi intelligenciaszint emelésének újszerű megközelítését: olyan városi környezet megteremtését, amely kedvezően befolyásolja a gyermekvállalást. Alkalmos városrészekben speciális lakásokat kell kialakítani olyan párok számára, akiknek az értelmi képessége elér egy bizonyos szintet. Legalább három hálószobás vonzó otthonokra van szükség, melyek középpontjában felügyelettel ellátott gyermekpark található játszótérrel, napközi otthonnal.

Az anyák, megszabadulva az éjjel-nappal való gyermekfelügyelettől, gyorsan regenerálódnának a gyermekszülést követően. Körülvéve más anyáktól és leendő anyáktól, kedvet kapnának újabb gyermekek világra hozatalához.

E lakóegységekbe azok költözhetnének, akiknek legalább egy gyermekük van és többet terveznek. A lakbér jelképes lenne, ily módon is mérsékelve az apák kiadásait. Az itt lakók viszonylag homogén és kiválasztott csoportjai a "legkiválóbb és legjobb elméket" csábítanák magukhoz. Az apák és anyák annyi időt tölthetnének gyermekeikkel, amennyit akarnak. Másrésztől több szabad idejük maradna hobbijuk megélésére is.

Ha az anyagiak lehetővé teszik, a szakszerű gyermekgondozás a nap minden szakában rendelkezésre állna. Ahol erre nincs mód, az anyák felváltva felügyelnék a játékokra és gyermekgondozásra kijelölt területeket. Az apák hétvégeken és ünnepnapokon segítenének be.

A főiskoláknak és egyetemeknek hasonló lakóegységeket kellene létesíteniük kiválóan teljesítő hallgatóik és fiatal oktatóik számára. Az erre fordított pénz jó helyre kerülne.

Vallási felekezetek, melyek a kollégiumok mellé ilyen szálláshelyeket építenének fiatal házaspárok számára, értelmes ifjakat nyerhetnének meg egyházuknak.

4. Ifjúsági farmok

Kétségtelen, hogy a farm a legmegfelelőbb hely gyermekek számára. Biztonságosabbak és egészségesebbek a városoknál és a legolcsóbb módja az új nemzedék felnevelésének. Hasonlóképpen fontos szempont, hogy a gyermekek sokkal boldogabban nőnek fel, ha nincsenek beszorítva a négy fal közé: testi fejlődésükhöz hozzájárul az otthonon kívüli fizikai aktivitás, miközben érzelmi problémáik minimálisak maradnak.

Meg kell teremteni az ifjúsági farmok jó megközelíthetőségét a városokból és iskolákból. Nem szükséges, hogy a legjobb termőföldet foglalják el, mivel a legértékesebb "termésük" maguk a gyermekek. A farmokról nem hiányozhatnak a tehének, tyúk, legelő, gyümölcsösök, erdőségek, kaszálók, műhelyek és egyszerű, tűzbiztos szálláshelyek kis létszámú fiatal csoportok számára.

E farmok hasonló funkciót töltenének be, mint a bentlakásos iskolák, azonban azoknál kevésbé költségesen működnének, mivel a gyermekek részben önfenntartók lennének és a helyi iskolába járnának. A fiúk és lányok szüleiket hétvégén és iskolai szünetekben látogatnák meg. A szülők lehetőségeik szerint keresnék fel a farmon élő gyermekeiket és segítenének be az ott folyó munkába.

Az ifjúsági farmok sikere vagy kudarca döntő mértékben függne az azt vezető személyzettől. Van számos melegszívű és dolgos farmtulajdonos házaspár, akik csekély ellenszolgáltatás fejében szállást adnának a közeli városból érkező fiataloknak. Vagy szakképzett párokat is ki lehetne választani a kimondottan a fiatalok részére szervezett farmok irányítására. A gyermekek ifjúsági farmon való felnevelésének összköltsége bizonyára jóval alatta maradna annak, amit a városban kellene erre a célra szánni.

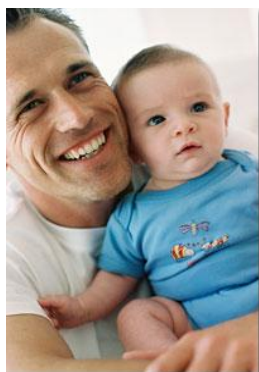
A projekt nem problémamentes, de az urbánus vagy kertvárosi élet sem az, amely gyakran hosszantartó utazást tesz szükségessé. Az ifjúsági farmok a jelenleg városokba áramló intelligens embereknek valók, ezáltal összeegyeztetve a városi életformát értelmes gyermekek felnevelésével.

5. Spermabankok

Az Egyesült Államokban minden évben több tízezernyi gyermek születik mesterséges megtermékenyítés útján. E gyermekeket főképpen olyan nők hozzák a világra, akiknek a férje nem képes gyermeket nemzeni. Mindkét házas fél előnybe részesíti ezt a módszert az örökbefogadással szemben, mivel a feleség átélheti az anyaság élményét és ily módon beteljesítheti biológiai szerepét. Másrészt a férfiek is jobban elfogadják és szeretik a saját feleségük által szült gyermeket.

Becslések szerint egy és öt millió közé tehető azon termékeny amerikai feleségek száma, akiket a férjük terméketlensége foszt meg az anyaságtól. Ugyanez az arány vehető alapul más nyugati országok esetében is.

A mesterséges megtermékenyítés szükségtelessé teszi a biológiai apa és a gyermeket kihordó anya találkozását. Az orvos szerepe a közvetítés. Ha a férfi donorok 95 vagy annál is magasabb százalékban magas intelligenciájú személyek, az anyák ragyogó képességű gyermekeknek adnának életet. Ha az anyák is hasonló értelmi színvonalon lennének, az egyébként más módon soha meg nem születő zseniális utódok felbecsülhetetlen tudással gazdagíthatnák az emberiséget.

Azonban a terméketlenség problémájának ezen megoldása, bár minden fél számára pozitív hozammal bír, még nem terjedt el széles körben. Ennek egyik oka, hogy az elvárt szintet teljesítő férfiak közül kevesen hajlandóak folyamatosan az orvos rendelkezésére állni.

Szerencsére van egy mód, amely megszünteti ezt a kellemetlenséget. Lehetőség van arra, hogy a férfi spermáját tíz évre vagy még tovább lefagyaszttva tárolják. Így a donorok nincsenek időhöz kötve és megőrizhetik teljes anonimitásukat és distanciájukat. Gyermek nemzése régen meghalt férfiak spermájával is lehetséges. Képzeljük el, micsoda tudományos haladás lenne elérhető, ha Lord Rutherford vagy Louis Pasteur húsz vagy annál is több gyermekét hoznák a világra olyan magas műveltségű asszonyok, akiknek a férje nem képes gyermeknemzésre. Gondoljuk meg, mekkora nyereség lett volna a társadalom számára, ha ezzel az új technikával Thomas Edison újabb és újabb gyermekei születhettek volna meg!

Az emberek mesterséges megtermékenyítésének gondolata 1908-ban Hermann J. Muller agyában született meg. Legkreatívabb tudósaink némelyikének a génjeit őrző és mesterséges megtermékenyítésre felajánló első spermabank 1976-ban létesült a kaliforniai Escondido-ban. Jelen pillanatban a donorok kizárólag a tudomány területének viszonylag fiatal és genetikai hibáktól mentes Nobel-díjasai lehetnek.

Mivel a spermabankok fenntartása nem túl költséges, minden nagyvárosban legalább egy központot kellene működtetni. Ezáltal mód lenne több ezer - sőt, több százezer - jövőbeni donor bevonására az emberiség erősítése és haladása érdekében. Robbanásszerűen növekedne a népességben fellelhető géniuszok aránya. Végre részben visszaállna a természetes kiválasztódás azon szelete, amely biztosította, hogy a legkiválóbb képességű emberek nemzzék az utódok többségét.

Mint Weyl és Possony írják a *The Geography of Intellect* című művükben, ez a módszer "képes lesz arra, hogy meghatározza, mely országok fognak rendelkezni azzal a szellemi erővel, ami világelsőséget jelent a tudományban, a művészetekben és a politikai és gazdasági fejlődésben."

Sikerre ítélve

Azon intézkedések megtétele, melyek az intelligens férfiakat és nőket több gyermekvállalásra ösztönzi, döntő fontosságúak az ember szebb jövője szempontjából. Az előző fejezetben leírt javaslatok csak a lehetőségek kis részét ölelik fel. Természetesen minden az értelmes párok családdal kapcsolatos hozzáállásán múlik. Ez a kardinális pont! Ha mindenki úgy döntene, hogy nem szül gyereket, az emberiség száz éven belül kihalna. Ha csak a legintelligensebb férfiak és nők nemzenének utódokat, a *homo sapiens* átlagos értelmi szintje már egy generáción belül jelentősen növekedne. Ha az intelligens párokat mindenütt rá lehetne venni arra, hogy több gyermeket vállaljanak, semmi nem lenne nagyobb jótétemény az emberiség számára. Bővülne a gazdagság, az emberek egészségesebbek lennének, több és jobb élelem, komfort, munkahely jutna mindenkinek.

Ha a fiatal felnőttek halogatják a házasságot vagy a gyermekszülést, emlékezniük kellene arra, hogy apjuk és anyjuk nem azért adtak nekik szeretetet és gondoskodást, hogy azt visszakapják. Azért adták, hogy gyermekeik ezt továbbadják az ő gyermekeiknek, akkor is, ha azt a szüleiktől kapták. A gyermekek a következő nemzedéknek adósak, nem az előtük lévőknek.

Ahogy a világban egyre nő a gyenge képességű népesség számaránya, kétségbeesve kutatunk tehetséges emberek után. Ez az oka annak, hogy miért van oly nagy kereslet manapság értelmes, művelt fiatalok iránt, akik előtt végtelen számú lehetőség nyílik. Háború, infláció és faji konfliktusok ellenére egy mai Nyugaton született gyermek bízhat abban, hogy legalább 70 évig él és az emberiség történetének legmagasabb életszínvonalát élvezheti. Minden korábbi nemzedéknél többet ismerhet meg a világból, kevesebbet dolgozik és teljesebb életet élhet, mint bárki előtte. Ha módunkban áll jó képességű gyermekeket felnevelni, minél többet, azt meg kell tenni! Mivel tovább élünk, mint szüleink, és mivel a gyermekek azok, akik életünk késői szakaszában jólétet és biztonságot nyújtanak számunkra, ők testesítik meg a legjobb befektetést. Gazdagítják az életünket és szeretetük halálunkig elkísér bennünket. Semmi nem okoz olyan mély és tartós elégedettséget, mint egy nagy család. Ha elegendő intelligenciával rendelkezünk és megszívleljük az itt kifejtett gondolatokat, biztosak lehetünk abban, hogy sokan vannak hasonló véleményen. A világnak nagy szüksége van ránk.

Kinek mi a fontos ...

Ha megadhatjuk gyermekeinknek, Rickover admirális szavaival, "a természet által adható legmaradandóbb, legnagyobb elégedettséget nyújtó ajándékot, az elsőrangú elmét", úgy ezzel az adománnyal ne fukarkodjunk. Újra és újra adható, forrása kimeríthetetlen. Ez az a "korsó, amely sosem fogy ki". Jóval értékesebb, mint Aladdin csodalámpája, ha a hatás nem is azonnali. Sok barátunk és üzletfelünk jó eszű ember, ami azért van, mert az ember a magához hasonlókhöz vonzódik. De az átlagot tekintve nagyon kevesen rendelkeznek rendkívüli szellemi képességekkel. Ha mi ezen kevesek közé tartozunk, használjuk ki! Növeljük a jó koponyák számát egyházunkban, városunkban és nemzetünkben. Miként Miller Upton, a Beloit College elnöke írja, "minden társadalom minősége az azt alkotó emberek minőségétől függ."

Ma a siker anyagi jelképeinek mutogatása iránti vágy annyira erős, hogy a tehetséges férfiakat kiégeti és a tehetséges nőket családjuk létszámának redukálására ösztönzi. A megszerzett pénzt divatos lakberendezésre és semmitmondó társasági életre költik. Most, hogy a gazdasági sikert adóval büntetik, a "hadd lássa a szomszéd, mim van" mentalitás anakronisztikussá vált. Sok más formája van a sikernek, mint a pénz és befolyás utáni hajsza, a mulandó hírnév. A legnagyobb siker, amely a legtartósabb és legkielégítőbb, olyan utódok nagyszámú világra hozatala, akik legalább olyan okosak, vagy még okosabbak, mint mi. És ez a Természet terveivel is összhangban van.

Hány gyermeket vállaljunk?

Félretéve a termékenységet elősegítő szerek problémás hatását, azon gyermekek száma, melyet egy pár vállalhat, 0-tól a 69-ig (egy Scheinberg nevű osztrák asszony gyermekeinek száma) terjedhet. Egyik szélsőség sem ideális. Az az intelligens pár, amelynek nincs gyermeke, halálra ítéli azokat az értelmes géneket, melyeknek úgymond élő őrzői. Az az intelligens pár viszont, amely annyi gyermeket nemz, amennyit bír, ugyan maximalizálja genetikai hozzájárulását a következő generáció megteremtéséhez, viszont semmissé teszi azokat a környezeti és oktatási előnyöket, amik csak normális gyermekszám mellett nyújthatók. Mint mindenben, itt is legjobb az arany középút.

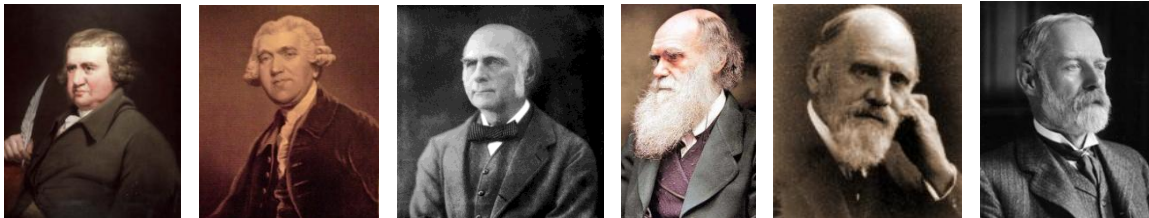
Az a személy, aki kudarcot vall utódok nemzésében, nem lehet tökéletesen sikeres az életben, függetlenül attól, hogy más területeken milyen eredményeket ér el. Semmi nem marad utána. Aki nem adja tovább azt, amit számtalan előtte élő nemzedék az idők kezdetétől ráörökölt, potenciális utódainak gyilkosa. Evolúciós zsákutca, a természet megbocsáthatatlan bűnének elkövetője. Fogycatók egyének esetében ez nem nagy tragédia. Ők már a biológiai hanyatlás áldozatai. De ha értelmes emberekről van szó, nincs súlyosabb mulasztás azon genetikai folytonosság szándékos megszakításánál, amelynek saját létezésüket köszönhetik, mely láncnak ők az utolsó tagjai. Az a termékeny és mégis gyermektelen felnőtt, aki magas intelligenciáért felelős gének hordozója, méltatlan e szerepre. Az az emberi génállomány, melynek ő az egyetlen birtokosa, véglegesen elveszik. Ebben a veszteségben kicsit meghal az emberiség is.

Magas intelligenciájú gének eltűnése az ember egyediségének veresége, az emberi lét lényegének eróziója. Isaac Newton vagy George Washington

gyermektelensége, a Lincoln család kihalása, de akár az, hogy az osztály legjobb eszű leánytanulója vénlány marad, óriási biológiai tragédiák. Ennek eredményeképpen az emberiséget érzékeny minőségi veszteség éri, amely pedig szükséges ahhoz, hogy érzékelhető legyen a különbség ember és a majom között.

"Minden intelligens személy, aki értékeli és élvezi a kemény munkával kimunkált civilizáció kulturált életkörülményeit, el kell hogy gondolkozzon azon, hogy a szaporodás területén vallott kudarca, tekintettel a gyenge értelmi szintű népek növekvő árjára, egyre közelebb sodorja a brutalitás korának eljövetele felé." (Raymond Cattell: *The Fight for Our National Intelligence*, 1937)

Azon ragyogó elméjű, egészséges és termékeny egyének, akik szándékosan nem vállalnak gyermeket, nem tekinthetők értelmesnek, hanem születésüktől fogva őket megillető jogaik eltékozlóinak. Elképzelhető, hogy jövőbeni társadalmakban bűnözőként tartják majd számon őket.

A Darwin-nemzetség: elsőosztályú genetikai vérvonal

"Charles Darwin nagyapja Erasmus Darwin, orvos, költő és filozófus valamint a szerves forradalom doktrínájának független interpretálója. Darwin édesapja neves orvos, fia szavaival 'a legbölcsebb ember, akit valaha is ismertem'. Darwin anyai nagyapja Josiah Wedgwood, a kőedénygyár híres alapítója. Elsőfokú unokatestvérei között találjuk Sir Francis Galton-t. Négy fia volt, mindegyikük kivételes tehetséggel megáldva, pl. Francis Darwin és Sir George Darwin, mindketten eredeti gondolkodók, akik a Brit Tudományos Ismeretterjesztő Társaság elnöki tisztét is betöltötték. Senki nem gondolhatja komolyan, hogy e kiváló vérvonal kizárólag a pusztán véletlennek vagy környezeti befolyásnak volt köszönhető. Mint annyi más kiválóság esetében, itt is nyilvánvalóan az elsőrendű génállomány játszott szerepet. Szinte felfoghatatlan, hogy az ilyen és ehhez hasonló családok mekkora értéket jelentenek nemzetük számára. Mi lett volna, ha Erasmus Darwin sosem nőül meg?" (Caleb Saleeby: *Parenthood and Race Culture*, 1909)

Ha egy nagyszerű párnak csak egy gyermeke van, azt olyan elégtelen teljesítménynek kell tekintenünk, hogy kommentárt sem érdemel. Ha valaki beleillik a fenti kategóriába, de nem áll módjában több gyermeket felnevelni, akkor megérdemli azon szülők együttérzését, akik nála szerencsésebbek. Másrészt, ha valaki családjának méretét szándékosan korlátozza egy gyermekre, miközben többet is tudna vállalni, abban az esetben nem érdemel szimpátiát. Ez az ember reprodukciós bliccelő. Egy gyermek kikapcsolódásra elég, de az anya legtermészetesebb karrierjét csak több gyermek felnevelése jelentheti.

Két gyermek jó kezdet egy fiatal pár számára. Ha azonban két értelmes felnőtt csupán két utódot nemz, azzal nem teljesítették kötelezettségüket fajuk fennmaradása iránt, mivel a jelenkori korszerű orvosi technika ellenére nem minden gyermek éri el a felnőttkort és házasodik meg.

Ha az átlagosnál intelligensebb gyermekeink lehetnének, de csupán egyet vagy kettőt vállalunk, magasabb társadalmi-gazdasági státuszba kapaszkodhatunk, de csak több ragyogó képességű gyermek életének, azaz megszületésének, az árán. Ha jól belegondolunk, valóban bűnrészessé akarunk válni életek megsemmisítésében? Némely szülő nem bánja ezt, talán azért, mert nem tudatosul bennük, hogy az élet anyagi javait potenciális életek elcsalásával akarják megszerezni. És előfordulhat, hogy az a néhány gyermek, melynek életet adtak, alkalmatlan szülőnek bizonyul majd, mivel a kis családokban nevelkedő gyermekek maguk is hajlamosak kis létszámú család alapítására. Akarjuk-e, hogy gyermekeink felnőtt korukban saját biológiai fogyatékoságunk tükörképei legyenek?

Ha rajtunk kívül álló okok miatt csak két utódot tudunk vállalni, a legjobb, amit tehetünk, hogy bátorítsuk és segítsük őket abban, hogy felnőve nagy család alapítására törekedjenek.

Amíg egy párnak nincs három gyermeke, a férj és feleség biológiailag fogyatékosnak tekinthető. Egybekelésük célja csak részben teljesült. Kielégíthetik szexuális és szülői vágyaikat, de biológiai adósságukat nem rendezték.

Egy párnak legalább három gyermeke kell, hogy legyen ahhoz, hogy az emberi génállomány elszegényedése ne folytatódjék. Három gyermekkel a szülők biológiai értelemben nyertesek. Azonban három csak számszerű sikert jelent. Megfelelő lenne akkor, ha a lakosság száma statikus maradna, de a lakosság messze van a statikusságtól. Relatív szemlélve három gyermek jócskán a világátlag alatt van.

Nem nehéz megérteni, hogy egy gyermek vállalása miért csökkenti a faj létszámát. Az is felfogható, hogy a kevesebb mint négy gyermeket nevelő párok miért csökkentik relatíve a fajt, mikor az általános populáció minden harmincadik esztendőben megduplázódik.

A gyermeknevelés egyik csodálatos jelensége, hogy minden következő gyermek egészében véve kevesebb problémát jelent, mint az előző. És mégis, mindegyik gyermek szinte ugyanolyan csodálatos élménnyel ajándékoz meg bennünket, mint az első. Mindegy, hogy hányszor ismétlődik meg, az új élet létrehozása megőrzi nagyszerű misztériumát, miközben a gyermekek iránti szeretet, a felnevelésük közben átélt öröm a család bővülésével együtt nő. Minél több a gyerek a családban, annál többet segítik az idősebbek a fiatalabbakat. Minél nagyobb a család, annál teljesebb a családtagok élete.

Tévedés ne essék: ez a könyv nem számháborúról szól. A világ túlnépesedett, de híján van az értelemnek. Ha az intelligens emberek nem vállalnak több gyermeket, mint a kevésbé intelligens társaik, az emberiség katasztrófába rohan. Ha a kevésbé intelligens szülőknek átlagosan 4-5 gyermekük van, akkor az intelligens szülőknek átlagosan 5-6 gyermeket kell felnevelniük. A legésszerűbb megoldás az lenne, ha a kevésbé intelligens szülők gyermekszámát a reprodukciós szint alá lehetne csökkenteni. De amíg ez nem történik meg, addig az intelligens szülőknek minimum meg kell duplázniuk jelen családjuk létszámát. *Minél értelmesebb valaki, annál több gyermeket kell hogy szüljön!*

A kis létszámú családok magatartásukat kifogásokkal próbálják megindokolni: pénzromlás, magas megélhetési költségek, túlnépesedés, menekülés a lekötöttségtől, háborús fenyegetés stb. Azonban akik megfelelő számú gyermeket vállalnak, nem bújnak kifogások mögé. Egy hullámhosszon vannak a természettel, tudatában vannak életük fő céljával. A jövedelmét nagyrészt magára költő biológiai bliccelő által elérhető áramvonalasabb autót vagy előkelőbb lakókörnyezetet nem irigylik azok, akik jóval mélyebb és fundamentálisabb elégedettséget merítenek nagy családjukból.

"A történelem tele van azon idős emberek sajnálkozásával, akik hírnevet és vagyont hajszoltak, majd mégis úgy érezték, hogy éveiket hiábavalóságokkal töltötték. Nem emlékszünk arra, hogy értelmes gyermekeket felnevelő férfiak valaha is elmulasztott lehetőségeket emlegettek volna." (Paul Popenoe és Rosell Johnson: *Applied Eugenics*, 1933)

Társadalmunkban, melynek felső rétege egyre vékonyodik, egyes nagy családdal szembeni nézet annyira irracionálissá vált, hogy ideje rámutatni arra, hogy egy normális fiatal nő, aki a pubertást követő öt évre rá férjhez megy és a fogantatást nem szorítja keretek közé, tizenhárom gyermeket is szülhet, sőt, tizenötöt, ha korábban házasodik. Ha egy egészséges férj és feleség a lehetséges utódoknak csupán 10-20 százalékát hozza a világra, ez a nő reprodukciós képességének természetellenes korlátozását jelenti. A család méretét nem a változó szeszélyes ideáktól kell függővé tenni, hanem rá kell bízni a természetre.

"A gyerekszülés sokkal könnyebb és biztonságosabb, mint akár ötven évvel ezelőtt. Ha nagyanyáink átlagosan nyolc gyermeket tudtak világra hozni, akkor az öt-hat igazán szerény célnak tekinthető." (*Science News Letter*, 1960)

A nagy pénzvagyonnal bíró személyek nem találhatnak annál jobb célt társadalmi szerepvállalásra, mint a fiatal és tehetséges fiatalok gyerekvállalásra való ösztönzését. Akiknek bőséges idő áll rendelkezésükre, tekintsék hivatásuknak a ragyogó elméjű ifjú párok nagy család vállalására való rábeszélését. Az ember egész fejlődése egyértelműen bizonyítja, hogy az élet legmagasabb célja az intelligencia minél magasabb szintjére való feljutás. Azonban az utolsó jégkorszak végével ez a folyamat megakadt. Nincs nagyszerűbb dolog, mint a konstruktív teremtésben való aktív részvétel!

A fenti gondolatokra adott pozitív reakció ezernyi és milliányi fiatal, értelmes és megbízható szövetségest állíthat csatasorba a jobb és szebb jövőért folytatott küzdelemben. Pusztán a hozzáálláson kell változtatnunk, amely nehezen megfogható, de hatalmas fegyver. A helytelen hozzáállás a pusztulásunkat jelentheti. A helyes iszonyatos erőket képes mozgósítani a jó érdekében. Ha a gyermekvállaláshoz való hozzáállásunkon hamar változtatunk - és a helyzet gyors változtatást követel -, akkor az előttünk álló veszélyeket jóval könnyebben leküzdhetjük.

Várható-e változás a hozzáállásunkban? Megvalósítása csupán akaraterő kérdése.

Ebben a pillanatban kezdődik el a jövő. Hogy milyen lesz, az döntő részben rajtunk múlik és azon, mi lesz a következő lépésünk, ha az olvasás végére értünk?